Arabella. Novell af Liana

Bokutgåva

L. J. Hjerta, Stockholm 1841.

FÖRSTA KAPITLET.

«Sweet is the Breath of earliest Morn, her rising sweet With charm of earliest Birds.» Milton.

Tidigt en skön junimorgon red unga baron Sonnenstern på vägen till staden S***, belägen i en af Tysklands södra provinser. Dimman rullade långsamt sitt flor från jordens ansigte och visade det täcka landskapet i all sin fägring. Flockar af små lätta moln spredo sig här och der öfver horizonten och sväfvade på några ställen nedom trädtopparne af den mörka skog hvilken, lik en jättekrans, beklädde de höjder, som omgåfvo dalen. I centrum af denna halfmåne låg den lilla, trefliga staden med sina, i morgonsolen glimmande tornspiror och hvita hus, som nästan hvart och ett var omgifvet af en grön plan med blommande frugtträn. Skogsdufvorna sträckte flygten bort mot skogen, och deras hvita vingar glänste sällsamt mot den mörkgröna grunden.

Vår resande närmade sig staden. Redan syntes röken ur skorstenarne, och tid efter annan hördes ett hammarslag eller bullret af en vagn, hvilket antydde, att invånarne åter småningom inträdde i det vakna lifvet, dess bestyr och verksamhet. Med välbehag inandades baronen den friska morgonluften. Hans bröst vidgade sig, och leende i känslan af sitt unga, sorgfria och oberoende lif, strök han den glänsande manen på sin Alezan, som med stolt nacke, upplyftadt hufvud och eldigt öga ilade framåt, liksom han förstått och delat sin herres fröjd och lefnadslust.

Till venster, ej långt från sjelfva stadsporten, framskymtade det flata taket af ett vackert tvåvåningshus, som höjde sig ur skuggan af blommande, höga häckar och trän, hvilka spredo en vällukt lik den man erfar i en rosengård. Detta hus kallades fågelsången. Antingen hade detta namn tillkommit af en blott nyck hos ägaren, eller syftade det måhända på de tusentals bevingade sångare, hvilka, liksom efter aftal, församlade sig i denna vackra lokal, och uppstämde sina afton- och morgon-hymner.

Trädgårdsporten stod nu öppen: en omständighet, som väckte baronens uppmärksamhet. Han stadnade derföre ett ögonblick; derefter, oemotståndligen dragen af den tjusande anblicken, och med den hastighet och den obetänksamhet, som är ett ungt, lifligt sinne så egen, sporrade han sin häst, och ilade genom porten. Här utbredde sig en lustgård, ett fullkomligt paradis framför hans syn. Betagen och förtjust red han framåt, under det hans öga flög hänryckt omkring på de skiftande föremål, som omgåfvo honom. Han gaf ingen akt på hästens rörelser, förr än denne plötsligen tvärstadnade, stegrade sig och, med vidgade näsborrar och häftiga frustningar, gaf sin otålighet tillkänna, och med detsamma sin motvilja, att lystra till sin herres uppmaningar. Denne såg sig då om, på en gång bestört och förtretad. Han befann sig vid brädden af en temligen bred kanal, hvilken inneslöt den prydligaste delen af trädgården, en labyrint af häckar och blomstersängar. Baronen besinnade sig en sekund, försökte med ömsom lock och pock, att förmå hästen vända; redan blödde djurets sidor; hvarje rörelse af dess fot lemnade ett djupt, mörkt spår efter sig, under det att sanden yrade högt upp; häftigt kastande sig hit och dit, motstod gångaren likväl ihärdigt sin herres bemödanden, att vända tillbaka öfver bron, den enda förnuftiga utväg, som förefanns; ty till venster låg kanalen, och till höger den blommande labyrintens fridlysta område. Baronen mätte med en hastig men säker blick kanalens bredd, kastade derpå en långsammare, något tvekande, åt den närmaste häcken; då i detsamma en röst bakom honom ropade: «framåt, till höger!» och som en blixt sprängde han öfver häcken.

Den motspänstige, förd af sin skicklige ryttare, tumlade derefter om bland blomstersängarne i vackra men vådliga falkader, med den försigtighet och beräkning, som en kunnig lindansare under utöfningen af sin äfventyrliga konst, och uppnådde efter en stunds förlopp en annan bro, hvilken, i likhet med den förstnämnda, förde öfver kanalens ena hälft; och sålunda kommo snart både segraren och den besegrade, dansande långs kanalens yttre brädd, tillbaka till den första bron; men här syntes ingenting, som rimligen kunde hafva uppskrämt den annars vanligen så sediga gångaren; och baronen skulle förgäfves hafva bemödat sig, att upptäcka från hvem den, i så rättan tid utropade varningen kommit, om han icke, med en hastig blick tillbaka, några sekunder efter galoppaden, utrönt förhållandet. Han såg då, vid bröstvärnet af bron, stödd mot detsamma, en helt hvit qvinnoskepnad. Som hon stod till hälften bortvänd och lutad framåt, kunde han, äfven om tiden medgifvit nogare iakttagelse, icke hafva urskiljt anletsdragen. Plötsligen alfvarsam och djupt eftersinnande, red han nu vid randen af den djupa, stilla kanalen, som på den lugna ytan återspeglade de omgifvande föremålen: molnflikarne, häckarne, det svarta parapetet – och se! derifrån nedblickade i det klara vattnet ett mörkt öga: en tät slöja döljde det andra tillika med hälften af det bleka men sköna ansigte, hvars spegelbild log på vattenytan. Baronen blickade upp; men äfven nu såg han ingenting; och med ett misstroget leende, till hälften harmsen, till hälften nöjd, sade han liksom vid sig sjelf: «*Arabella!*»

————

ANDRA KAPITLET.

«Thou hast ravished my heart with one of thine eyes.»

I ett något aflångt, starkt upplyst rum på fågelsången, vid ett bord, väl försedt med allahanda gazetter och tidskrifter, satt trenne dagar sednare baron Sonnenstern. Med hufvudet nedlutadt mot handen och blicken orörligt häftad på en och samma punkt, tycktes han sysselsatt mindre med de tidsskrifter och böcker som lågo framför honom, än med något annat ljufvare föremål, som då och då aflockade honom ett tillfredställelsens leende. Verkligen tänkte också han vid detta tillfälle mera på den sköna visionen i trädgården vid Fågelsången, än på politik och polemik.

Det var långt framskridit på aftonen, som var mörkare och kallare än vanligen denna ljusa årstid; regnet smattrade på fönsterrutorna, och vinden rörde de lätta gardinerne af och an. Baronens ansigte blef småningom blekare, och leendet försvann. Flera gånger förde han handen öfver pannan, och de hastiga, ojemna andetagen vittnade om antingen en stark inre rörelse, eller ock något ögonblickligen påkommet kroppsligt lidande. Han böjde sig tillbaka mot stolkarmen och erfor dervid en oförklarlig, plågsam tyngd på bröstet, hvilken med hvarje ögonblick tilltog; stora droppar smögo sig öfver hans panna; det syntes som om rummet i en hast blifvit uppfyllt af en hvit dimma; kring ljuslågorne bildade sig prismatiska ringar. «Förunderligt,» sade han halfhögt, och steg upp, icke utan möda; ty han erfor samma känsla, som en person, hvilken håller på att svimma.

«Nu föll hans blick på den midt emot varande trymeauen, och han blef i densamma varse, långt bort i rummet, en hvit skepnad; men som hans öga icke såg klart, urskiljde han icke heller anletsdragen. Skepnaden närmade sig med mjuka och snabba steg, i det den lade fingret på munnen till tecken af tystnad; derpå stannade den plötsligt, lyssnade uppmärksamt, och, vid ett lätt buller från ett af de närgränsande rummen, ilade den åter bort.

Fönstret till det rum, hvaruti baronen befann sig, vette åt trägården, och på den motsatta väggen voro, på ömse sidor om kaminen, tvänne dubbeldörrar af glas, genom hvilka man tydligen kunde se gästerna derinne, och tillika bli sedd af dem. Baronen vände sig ditåt, för att försöka upptäcka orsaken till det buller, som nyss bortjagade hans underbara syn. Han såg då ångan af theköket; hörde en fruntimmersröst, som temligen

högljudt skämtade med de unga eleganter, som serverades derinne, samt varseblef då och då äfven profilen af den talande, som aftecknade sig på den ljusa enfärgade tapeten.

Snart drogs hans uppmärksamhet derifrån genom ett lätt slag på axeln. Han såg sig om, och hans nästa blick sönk i ett svart blixtrande öga. Ett utrop af förvåning hade säkert undfallit honom, om icke samma till tystnad manande åtbörd varnat honom. Derpå smög den lilla handen från hans axel i en vertikal riktning; hvilade en sekund i hans, under det att det svarta ögat genomträngande och ganska nära betraktade hans ansigte. Baronen drog sig ovilkorligen tillbaka. Det låg något underbart, något förbländande i denna blick, som sköt sin eldstråle i hans själ. Han behöfde dock ej uthärda den länge: snart smälte det skarpa uttrycket deri; pannan ljusnade och ett tillfredställelsens leende sväfvade kring hennes halföppna mun. «Kom,» hviskade hon och drog baronen till ett fönster, som vid en omärklig tryckning på någon i panelen dold fjeder öppnade sig och lemnade en beqväm utgång, helst stenfoten, hvarpå huset hvilade, var ganska låg, och öppningen sträckte sig ända ned till golfvet. Den svala vind, som inströmmade, uppfriskande och badande baronetens ansigte, gaf tillkänna, att denna hemlighetsfulla utgång ledde ut i fria luften. Hans följeslagerska sköt honom sakta ut och tillslöt helt tyst och försigtigt fönstret.

Ett ögonblick var baronen frestad att återvända och söka utreda, hvem den hvita flickan var. Han försökte derföre att öppna fönstret, men bemödade sig förgäfves att återfinna låset: hans hand vidrörde endast de hala, våta glasrutorne. Han såg sig omkring i mörkret och urskiljde blott de närmaste, af ljusskenet från fönstret, svagt upplysta föremålen. Nu tyckte han att gardinerna rördes. Glasdörrarne öppnades blott så mycket att den hvita, smärta skepnaden kunde komma igenom. En len hand fattade ännu en gång hans och drog honom bort.

«Oförsigtige!» hviskade flickan, «var det icke nog med första gången. – Ni vet icke,» tillade hon efter en paus, «hvilka faror, som vänta er inom dessa portar, – och de som veta det kunna icke annorlunda varna er. – God natt!»

«Blott ett ögonblick, ett enda!» bad baronen i det han med lindrigt våld sökte qvarhålla hennes hand; men den gled ur hans, och i samma ögonblick reste sig gnisslande den tunga jernporten; som en obeveklig jätte, dem emellan.

TREDJE KAPITLET.

«The all surrounding Heav'en The vital air «Is big with death. Hervey.

Liksom nattfjäriln, kringfladdrande ett ljus, närmar sig lågan allt mer och mer; slår allt trängre och trängre kretsar kring det ljusa föremål, som väcker hans undran; låter lågan fatta uti de silfvergrå vingarne, en fot, ett spröt förtäras; vänder åter och åter, med synbarligen allt större och lifligare åtrå, ju mer han stympas, tills han slutligen nedfaller förbränd och död: likaså kunde baron Sonnenstern icke skilja sig från det lilla, tjusande «Alhambra» öster om staden. Åtföljd af sin trogna gångare, som blifvit en stor favorit allt sedan han, genom sin kapris förskaffat sin herre första anblicken af den sköna «Tulip-cheek,» svärmade han ofta omkring på de höjder, som omgåfvo Fågelsången, för att komma i tillfälle, att åtminstone kasta en blick öfver den höga muren, som omgaf huset och trägården. Han kunde till och med från toppen af den högsta kullen urskilja den lilla parterren, hvilken kanalen som ett blått band inneslöt.

Här genomgick han en afton i tankarne de många underliga, ja! sagolika rykten han hört om dessa ställen och dess innevånare, så besynnerliga, så osannolika, att han ansåg dem för barnsagor. Egaren, sades det, hade för tre eller fyra år sedan köpt huset och trädgården, och efter några reparationer der bosatt sig med sin familj: en son och en dotter, hvilka man trodde voro tvillingar. Hvem fadren egentligen var, visste man ej.

Af somliga ansågs han för en charlatan, som genom stjerntyderi och chiromanti samt någon skicklighet uti naturliga magien bland de lättrogne förvärfvat sig anhängare, och funnit vägen till deras penninge-skrin, och sålunda gjort sin lycka. Andra åter sade, att han helt enkelt var en af detta industriösa slägte med svarta ögon och korpsvart hår, som firar sin sabbat om lördagen och har en magnet på fickan, som oupphörligen attraherar andra nationers penningar och välmåga, samt att han genom sina förträffliga likörer, anisette, goldwasser, fraise och rose, safter och choklad lika mycket, som genom den mystiska slöja hvarmed han omgaf sig, visste att tillkalla sig uppmärksamhet och kunder. Visst är, att detta sednare mest öfverensstämde med sanningen för det närvarande. Han höll nemligen en restauration för herrar, och hans butik, väl belägen, straxt utan för staden, i en behaglig nejd, förenade allt, hvad natur och konst kunde erbjuda mest lockande och angenämt. Rykande bålar bland blommande träd i krukor, apelsiner och ananas, sammetslika persikor och rodnande äpplen, «beurre blanc, beurre gris, beurre rouge,» bland blomsterlökar från Haarlem, musik och sång, the, choklad, heber och ganymeder; med ett ord, det var en prospektus på ett vår tids paradis, hvarest ej en gång feltes «vauxhall och gardesmusik.» Herr Giovanni Berthini visste både att förvärfva och bibehålla kunder. Huru detta egentligen tillgick visste man i sanning ej så noga. Värden sjelf syntes sällan. Allt gick likväl ordentligt, fermt och gentilt, liksom med ångmaskineri. Uppassningen var den bästa. Man blef betjenad som om ens hemligaste tankar voro åskådliga. Der tillgick nästan som i ett förtrolladt slott: man behöfde knappt mer än, som Papageno i Trollflöjten, önska förr än man genast erhöll hvad man åstundade. Många underbara historier voro derom i svang, men förnuftigt folk skrattade deråt. Man påstod t. ex. att i van Berthinis ägo fanns en talisman, ett pentakel, ett abrakadabra, hvarigenom han likasom Aladdin med sin lampa kunde göra allt hvad han ville. Denna «Förunderlige lampe» var hans dotter Arabella. Ja! man påstod, att hon hade samma egenskap, som den ryktbara indiska orm, hvars blickar tjusa den vingade sångare, som sorglös flaxar i kronan af det träd, vid hvars fot förrädaren lurar. Dennes glödande stjernor fängslar sångarens blick, han lockas af deras brand, ilar från gren till gren, närmar sig allt mer och mer, redan ser han det hväsande gapet, hans ögon bli skumma, hans vingar slappas, han raglar flämtande allt djupare och djupare ned, och liksom dragen af en osynlig oemotståndlig kraft, sjunker han qvittrande i dödens famn. På samma sätt kunde ingen motstå tjuserskan på Fågelsången. Den som blott en gång blickat in i de svarta, blixtrande ögonen var förlorad. Han tynade småningom bort, som en skugga, och försvann: man vet icke huru; – antingen hemfallen till den store läkaren, som strör mull på ögon och hjerta; eller ock af hans skaffare, herrarne i sidenhattar med ormade stafven till sinnebild, tillrådd att företaga resor till främmande länder, till återvinnande af helsa och sinneslugn, och försvunnen från skådeplatsen. – Just nyligen hade en dylik händelse inträffat, som i sina följder var högst bedröflig. En ung, ansedd och rik ädling hade för att återvinna sitt lugn och bortjaga den bild, som förrädiskt insmugit sig i hans hjerta och likt matken gnagade på hans ungdoms- och lifs-blomma, anträdt en utrikes resa; men då han i sådan afsigt lemnat staden, dit han aldrig tänkte återvända och hunnit blott några få mil derifrån, blef han i den mörka skogen öfverfallen af röfvare, hvilka borttogo hans redbarheter och penningar och med en stilett gjorde slut på den unga mannens qval. Fåfänga voro alla polisens bemödanden, att tillrättaskaffa det stulna och upptäcka mördarne. Gerningens upphofsmän förblefvo sålunda gömde i mörkret; men man tviflade ingalunda på, att ju den unga mannens olyckliga öde styrdes af någon tjensteande, hvars existens ej som öfrige sublunariske varelsers var bunden vid vår planet, men som kunde med lätthet «rida på månens» eller solens «strålar upp och ned.» Med ett ord: vantro och förkärlek för det vidunderliga, som alltid dominerat öfver en viss region i menniskans inre, och mer och mindre röjt sig i olika tidehvarf och hos olika folkslag, bidrogo att skapa och underhålla dessa fantastiska ideer om Fågelsången och dess hemlighetsfulla invånare. Så talade man hit och dit. Få trodde i sjelfva verket derpå, men alla upprepade begärligt dessa rykten; och denna Tintomara, denna Undine, denna Yolande, eller hvad man skall kalla henne, var ett föremål för allas nyfikenhet och intresse. Många voro likväl ej de, som kunde säga sig hafva sett henne; ty det var endast genom ihärdighet och tusende bemödanden, som man kunde vinna sitt ändamål. De måste således skylla sig sjelfva, de förvägne! Hon gick aldrig i deras väg; hon tvärtom tycktes sky allt umgänge, och nyttjade nästan beständigt en tät slöja, hvaruti hon insvepte hufvud och hals, ja, stundom hela figuren! – Brodren, nästan

lika vacker som hon, såg man deremot stundom i trakten af Fågelsången, jagande i de omgifvande skogarna, eller klättrande, som en stenget vig och snabb, på de höga bergen.

Under det baronen fördjupade sig uti detta brokiga virrvarr af gissningar och vidskepliga berättelser, och med detsamma i skogens af honom alldeles okända fjermare trakter, och i sitt minne återkallade sitt eget sällsamma äfventyr om aftonen, då han afsvimmande stod i källarsalen, och, liksom af en förtrollning, hans lifsandar och sinnesförmögenheter, på ett oförklarligt och plågsamt sätt, tycktes fängslade, och han ej en gång förmådde qvarhålla sin räddarinnas hand, hvilket synnerligast harmade honom, lät han sin häst gå hvart han ville, och då denne, som var begifven på äfventyr, kände den lösa tygeln, valde han ingalunda hvarken den lättaste eller genaste vägen. Sedan han sålunda fortsatt sin färd en god stund, på vinst och förlust i den dunkla, täta skogen, började de allt oftare förekommande snåren och markens ojemnheter uppehålla färden, samt då och då en våt gren af ett löfträd afbryta kedjan af baronens fantasier, och gifva en behöflig friktion åt hans praktiska förnuft. Han nalkades nu östra sidan af den höjd, som redan längesedan bortskymt solen för stadens innevånare. Denna höjd var öfverallt betäckt med jättelika träd, samt här och der beväxt med täta busksnår, som icke sällan betäckte ansenliga fördjupningar och ojemnheter. Det var temligen mörkt, och aftonen var mulen och blef det allt mer och mer, ju längre det led. Redan skockade sig molnen i djupa lager allt tätare och tätare tillsammans, och öfver den mörka grunden flög här och der en högröd flik, delad och söndersliten af den tilltagande vinden. Stundom framsköt en blekblå flamma på horisonten. Fåglarne, som alltid hafva en instinktlik förkänning af ett annalkande oväder, flaxade skriande upp, ännu mer skrämde af den objudne vandraren. Denne återigen visste ingenting af hvad som tilldrog sig omkring honom. Han var i de ögonblick, då man är så sysselsatt med sin inre verld, att man helt och hållet förgäter den yttre; då ögats blick är vänd inåt, och liksom baksidan af en spegel otillgänglig för yttre föremål; då örat icke förnimmer de yttre ljuden; och tankan och inbildningskraften ostörde verka och, liksom silkesmaskar, spinna tusende trådar och omsluta sig allt tätare och tätare i det, till oändlighet utdragna, i alla färger skiftande nätet; men ack! drömmen är vansklig, trådarna äro sköra och drömmaren får icke dö i kokongen, han måste ut i stormen och åter bada vingarne i störtskurarne.

I en hast tvärstannade baronens häst, och efter en suck och ett djupt andetag af baronen, återtogo alla hans sinnen sin verksamhet och förnummo med förundran den plötsliga förändringen i temperaturen, elementernas uppror, stormen och dundret. Landskapet, som nyss låg så fredligt i aftonens skuggor, var nu insvept i mörker, och vid de frambrytande blixtrarna såg han, att han helt oförtänkt nalkats vestra sidan af de skogbetäckta höjder, som här ändades med en tvär och brant sluttning. Förvirradt af ovädret, blixtrarne och det derpå följande mörkret, hade djuret icke aktat derpå, och skulle ovilkorligen hafva vid nästa rörelse störtat utföre, men nu hindrades med ens dess fart, och baronen upptäckte vid blixtrarnes sken en mörk skepnad, som, under det den med ena armen omfattat stammen af ett närstående träd, och derigenom sökte bibehålla jemnvigten, höll andra handen utsträckt, beredd att fatta i tyglen vid minsta rörelse djuret gjorde framåt. Detta var dock icke af nöden, ty baronen hade icke förr blifvit faran varse, än han ganska snart visste att draga sig derur, dock utan att ett ögonblick lemna sin välmente räddare ur sigte. Denne var klädd i en mörk blus, och på hufvudet bar han en sorts mössa utan skärm, under hvilken framstucko välbekanta, sköna drag. «Återigen,» sade nu den okände med en mild röst, hvari dock något lindrigt uttryck af förebråelse röjdes; «har man icke varnat er för Fogelsången och dess omgifningar!»

«Varnat,» upprepade baronen, under det hans öga med välhehag hvilade på den smärta följeslagaren, «ja ser du! det är just felet; den förbjudna frukten smakar alltid bäst; det veta vi sedan Adams tid.»

«Det är så,» sade ynglingen, i det han skarpt betraktade baronen, och derefter lät sitt öga betänksamt sjunka till marken, och tillade efter en paus: «men, om jag varit Adam, så hade jag icke låtit narra mig.» – Vid det han så talade, hade hans ansigte ett eget uttryck af allvar, och hans röst förrådde en sinnesrörelse, som icke stod tillsammans med de obetydliga ord han yttrade.

«Och du vet icke då, hvad makt ett par sköna ögon ha, min gosse!» sade baroneten skämtande, «helst om de äro svarta, hvilken färg jag förmodar Evas hade, i följd af hennes asiatiska ursprung, ty, ser du! just ett par sådana var det, som nyss styrde min kosa direkte i»...

«Afgrunden,» afbröt främlingen med låg röst. – En paus uppstod, hvarvid båda tego. Baronen, underlig till mods af den dysterhet och högtidliga ton, hvarmed främlingen talade; och denne, som det tycktes, skakad af någon hemlig sinnesrörelse, som han icke kunde gifva luft.

«Det är i alla fall vanskligt,» återtog snart gossen med plötslig sorglöshet, «att så tänka på andras ögon, att man glömmer nyttja sina egna, helst vid ett tillfälle, som detta, då döden lurar rundt omkring en.»

«Du har rätt! och jag är dig förbunden, som räddat mig från följderna af min obetänksamhet, och jag vore det ytterligare, om du tillika förde mig ur den här labyrinten på rätta och genaste vägen till S ...»

«Ja visst! jag är betänkt derpå,» genmälte gossen, «och vi skola snart vara på vägen igen. Ni har icke aflägsnat er så mycket, som ni tilläfventyrs föreställer er. Ser ni der borta, der hvarest en grupp af dystra hänggranar står och hviftar med sina långa mjuka grenar, liknande krusflorsremsor, der kröker vägen till Fågelsången, det är min, till höger går er.»

«Hör på, min unga vän!» sade baronen, som ingalunda tycktes med särdeles nöje emottaga underrättelsen, «ser du, jag har ingenting med mig, som jag kunde lemna dig till erinring om denna stund, – om du icke ville förvara den här,» han upptog härvid ett litet guldmynt och lemnade sin följeslagare, «och gifves det för dig något förhållande i lifvet, då du behöfver ett stöd, en vän, så visa Edvard Sonnenstern denna penning, och du skall finna hvad du söker.»

«Godt, ädle herre!» sade främlingen, glad och med en öppen ljus blick, «jag tar denna borgen för uppriktigheten af ert löfte, och torde snart påminna er derom.»

«Snart!» upprepade baronen, i det han nickade farväl. Först då gossen försvunnit bland granarne, gaf han sin häst sporrarne och aflägsnade sig.

FJERDE KAPITLET.

«Ah! nu maa jeg fra dig gaae «Det er koldt i dine arme, «Og jeg eger ingen vraa, «Hvor jeg mig igien kan varme.» Oelenschläger.

Få äro de bland dödlige, som ej få af egen erfarenhet en förklaring öfver dessa Göthes ord:

Ach! den herrlichste von unsern Trieben, Warum quillt aus ihm den grimme Pein?

Kärleken är ett frö som innesluter jordelifvets största både sorger och fröjder. Derur växa blommor svarta, blommor blå; de sednare äro, ty värr! blott blommor för dagen, af det vanskliga slägtet convolvolus; de förra, ack! för hela lifvet. – Baron Sonnenstern var en af dessa djuptkännande, fasta, men likväl eldiga karakterer, som fatta hvarje intryck med jättekraft, och qvarhålla det sedan, tills det fastvuxit med det inre väsendet, och icke låter lösslita sig, utan att tillika skada de delar, hvarmed det förenat sig: en af dessa sällsporda gedigna naturer, som icke så hastigt genomglödgas, men som behålla känslans värma länge qvar. Kärlekens brinnande stråle sänkte sig långsamt, men djupt i hans bröst. Ofta stod bilden af den hemlighetsfulla arabiska flickan för hans minne, och han kunde icke förjaga dess älskeliga drag; – och ville han det väl? Kärleken med alla sina nycker är dock en förnäm, en rik och välkommen gäst, hvilken man mottager gerna, och som afbryter och rycker oss ur vårt enformiga hvardagslag och målar allt i rosenrödt

och guld. Såg du purpurn på en fjärilsvinge, då solen sken derpå? Nå väl! är det icke vackert, skönt, förtjusande! Hvad vill du mer? Låt det vara, rör det ej, knappt se derpå; tänk på Amor och Physche! – Hvad baronen var lycklig som icke såg, blott trodde och tillbad!

Skönt är dock att skåda Lifvets korta lek! Hvi! skall jag bebåda, Att dess fröjd är – svek.

Guden med kogret och bågen och – ack, ack! – vingarna nalkas, i början ett lekande barn med löjet på rosenläpp och i de halfslutna ögonen; men barnet är hastigt fullvext, och blir snart en despotisk universalmonark, som dikterar sina maktspråk för den öfvervunne. Denne undrar, kan icke begripa, hur det var möjligt, att den lilla obetydliga gnistan så hastigt hunnit flamma upp i en vild, allt härjande låga, huru barnet förvandlats till jätte, han sjelf från herre till slaf.

Tre månader hade förflutit sedan baronen sista gången såg Arabella. Förgäfves genomvandrade han, än till fots, än till häst, de gulnade lunder, som omgåfvo Fågelsången, och i hans sinne var höst, och hans hjerta frös. Ingen skymt af den hulda gestalt, som för honom gjort dessa ställen så dyrbara, kunde hans spejande öga upptäcka. Dertill kommo en hop rykten, som oroade honom. Man omtalade att den vackla, unga gref Thüringen (icke Ludvik IV med tillnamnet *Helige!) från* R***, som ofta besökte Fogelsången, och var en af van Berthinis förnämsta kunder, hade lyckats att tillvinna sig den hittills för obeveklig ansedda skönhetens uppmärksamhet och tycke; ja! man sade till och med, att han redan erhållit hennes bestämda löfte; och de aldramest initierade talade om giftermål. Alla dessa upplysningar förmörkade baronens sinne; icke endast derföre, att han såg i grefve Thüringen en gynnad rival, utan derföre att han såg i denne gynnade en man, hvars karakter och rykte voro till det minsta temligen tvätydige. Han hoppades likväl, att saken icke var så afgjord, som man i allmänhet tycktes tro; – och han grubblade på, att förskaffa sig tillfälle, att tala vid Arabella, för att varna henne för den fara, hvari hon sväfvade, och för henne upptäcka förhållanden, dem hennes indragna lefnadssätt hindrade henne att bli varse.

I denna sinnesstämning, som var ingenting mindre än angenäm, satt han en afton på sina rum. Hans betjent hade tvänne gånger frågat, om han ej ännu fick inbära theet, och hvarje gång ånyo upprepat sin fråga, utan att likväl erhålla svar. Äntligen hade denne, misströstande, utan vidare försök, gått sin väg, och lemnat sin herre i fred med sina fantasies variations brillantes öfver samma thema. Det var sent och ljusen brunno dunkelt med långa, svarta vekar. Klockan slog 10; en kall nordanvind susade genom de ödsliga gatorne i den lilla staden, och stora snöflingor nedföllo; då vred någon helt sakta på dörrlåset; dörren öppnades, och en helt smärt figur, insvept i en mörk kappa, inträdde, sköt regeln för och aftog derefter sin kappa, den han helt hemmastadd skakade öfver mattan och derefter kastade på närmaste stol.

«Hu! ett rysligt väder!» sade han ändtligen och steg helt ogeneradt fram till kaminen, der en treflig brasa nyss afbrunnit.

«Ah, välkommen min unga vän!» ropade nu baronen öfverraskad, och tillade derpå dröjande, i det han långsamt återtog den till helsning framräckta handen, och i stället lade den på främlingens axel, samt med en lång och tvifvelsam blick mätte den fina gestalten och de välbekanta vackra ansigtsdragen, som vid det matta eldskenet antogo en sällsam färg och ett eget underbart uttryck. «Ni tyckes just vara en stormfogel, min vän, ty jag finner alltid ute under elementernas strid – men ni har hållit ord, och jag är er förbunden derför. Nu släpper jag er ej så länge det så der stormar och snöar – ni vägrar väl ej att bli min gäst för aftonen. Säg gör ni det?»

Främlingen hade aftagit baretten och de rika praktfulla hårflätorna nedrullade öfver hals och skuldror. Baronen som hittills hade ansett Arabellas bror, hvars sällsamt förvillande likhet med systern var allmänt känd och omtalt bland innevånarne i S***, såsom sin räddare i skogen, förstod nu hvem hans tacksamhet tillhörde, och det gick vår baron, som det står i visan:

Surpris'd he sees new beauties rise Swift mantling to the view Like colours o'er the morning skies As brigt, as transient too.

Men med denna egna fina takt, denna instinkt, som sensitivan känslig, som samvetet vaksam, hvilken tillhör och utmärker ett ädelt älskande hjerta, undvek han dock att störa Arabellas illusion; ty att det var hon, har läsaren nog redan anat, och han aktade sig noga att med uttrycken af sin öfverraskning och förundran oroa hennes sinne, som dessutom tycktes vara redan nog bekymradt.

Arabella stod emedlertid tyst, med sina båda händer instuckne i det tätt åtsittande bälte, som kring lifvet sammanhöll blusen, och blickade dystert framför sig på de slocknande kolen i kaminen. «Min tid är bestämd,» sade hon änteligen, liksom för sig sjelf, och det tycktes, som hon knappast hördt baronens vänliga ord. Derefter upprepade hon med låg röst:

«O, det är grufligt, gräsligt! Mig tycktes, vågorna talade, och förkunnade det; Vindarne sjöngo det för mig; och dundret, Den djupa och rysliga orgelpipan, uttalade Namnet af ... »

Det låg någonting obeskrifligt sorgligt, ja! nästan hemskt i den halft hviskande, halft ljudliga röst, hvarmed hon uttalade dessa ord.

Både värd och gäst stodo derefter tysta en stund och intet ord vexlades. Arabellas ansigte uttryckte ett djupt bekymmer. De penslade ögonbrynen voro sammandragna, och de högröda fylliga läpparne tätt slutne. Hastigt for hon med handen öfver ansigtet, och vände sig derpå till baronen och sade, liksom hon uppvaknat ur en dröm: «Ah, baron Sonnenstern! kan ni förlåta mig? jag är en oartig, en odräglig gäst; men ni måste hafva öfverseende med mig, jag tar er gästfrihet i anspråk. Se här mitt inträdeskort.» Dervid visade hon den lilla penning, hon fått i skogen, och tillade, i det hon åter gömde den vid sin barm. «Mins ni ert löfte, Edvard Sonnenstern?»

«Jag minnes det godt, min vän! var viss derom, och ni har rättighet att pröfva min ordhållighet när helst ni det vill.»

«Godt, baron. Jag tar er på orden. Behagar ni fortsätta er lektyr der borta, som genom mitt inträde blef afbruten.» Utan att afbida baronens svar, tog hon nu sjelf en bok, kastade sig på soffan, drog bordet närmare, sköt upp lampan, och började helt likgiltigt bläddra bland Hoffmans noveller, alldeles som om ingen mer än hon sjelf funnits i rummet.

Baronen som på Arabellas uppmaning återtagit sin plats, ref äfven hit och dit bland böcker och tidningar, och skulle ovilkorligen till slut hafva utbrustit i skratt öfver det sällsamma äfventyret, om icke det tragiska uttryck, som hvilade öfver den främmandes ansigte, hennes brådskande rörelser, och ofta frambrytande suckar, dem hon synbart bemödade sig att undertrycka, ingifvit honom en viss sympathetisk oro. Han hade nu tillfälle att betrakta sin besynnerliga gäst. Denna bar samma drägt, som i skogen. Inom den mörka blusen framskymtade det finaste snöhvita linne, som tätt tillslöts rundt kring halsen med en svart halsduk, ej olik den sjömän stundom bära. Öfver bröstet bar hon ett smalt band äfvenledes svart.

Efter några minuter steg han upp, närmade sig sin allt mer bleknande gäst, fattade vänligt hennes hand, och sade med en öm men fast ton: «Det här går inte an; ni är sjuk, ni lider – af moralisk eller kroppslig smärta, lika mycket – kan jag ingenting göra för er? Den starka kölden – er vandring i stormen – får jag inte åtminstone hemta någon förfriskning, ett glas vin, någonting värmande, säg, får jag?»

«För Guds skull, hvad ämnar ni göra!?» ropade hon förskräckt till baronen som fattat klocksträngen ; «här får jag ej bli sedd; – men,» tillade hon efter en paus, «ni har rätt – jag skulle verkligen vara er förbunden om ni sjelf ville hämta litet friskt vatten; jag mår icke rätt väl.» – Och hennes ansigte motsade icke hennes ord.

Hvarje droppa blod hade försvunnit från de fina kinderne, och öfver ögats klara spegel smög sig en tunn dimma. Baroneten aflägsnade sig och kom snart tillbaka med vin och frukter. Han nedsatte brickan framför sin gäst, och en hastig blick, under det han slog i vinet, öfvertygade honom att Arabella nu åter mådde bättre och att hon hade hämtat sig från den ögonblickliga opasslighet, som nyss gjort honom så oroad.

«Ert goda löftes uppfyllelse, baron!» sade nu främlingen i det hon hastigt förde sitt glas till kanten af sin värds, och derefter till sina läppar.

«Rätt så!» sade baronen, «nämn mig blott, hvaruti jag kan tjena er, och ni skall se, att jag är en tacksam gäldenär.»

«Godt! Jag begär blott en fristad hos er, de stunder jag är husvill. Vill ni gifva mig den, utan att någonsin efterfråga, eller söka utforska anledningen till mina besök; säg, vill ni det?»

«Af allt mitt hjerta; men ...»

«Inga frågor, inga men. Jag återkommer i morgon, i öfvermorgon, kanske alla aftnar och dröjer qvar till midnatten – Jag vet icke – Låt mig komma, låt mig gå och låtsa, som jag ej funnes till i verlden, som ni icke såg mig – Se det är allt hvad jag begär; och nu god natt!» Vid dessa ord svepte främlingen kappan hastigt omkring sig. Klockan slog i detsamma tolf.

FEMTE KAPITLET.

«Vi likna myggan, som i dans, «Kring ljuset svänger sig och vingen sveder. «Oss tjusar sedan ingen stjernas glans, «Blott flamman, som vår vinge svedt, bereder «Vår fröjd, och drar oss evigt hän till sig. Den sköna flickan från Lyon.

Tusende förvirrade ideer och tankar lupo omkring i den arma Baronens hufvud, då han ensam lemnad kastade sig på sitt beqväma läger, der han dock ej kunde få en blund i sina ögon. »I morgon, i öfvermorgon – till midnatten» upprepade han sakta under det hans hjerta klappade hörbart. Han gissade hit och dit, och gjorde allehanda sannolika slutsatser af Arabellas förklädning och ändamålet dermed; ty att det var *»hon»* det viste han väl. Dock, fanns bland alla dessa likligheter ingen enda, som han egentligen tyckte sig kunna antaga såsom den rätta; och ännu mer, hos honom uppstod icke en tanke, må jag nämna det till min hjeltes heder, som kunde komma oss att tro, det den unga mannen var, såsom tusende andra unga männer, en inbilsk narr, som trodde, att qvinnans hjerta icke är skapt till annat, än ett altar för mannens ära, der icke annat brännoffer tändes, än en hednisk kärleks. – Nej! han tänkte endast som en nyfiken grubblare, icke som en förstockad, uppblåst dåre. Han var icke heller en vanlig »riddare i skor, eller en hjelte af thebordet,» min Edvard! det är »mitt sommar-barn,» min gullgosse; jag älskar honom högre än någon af min hjernas barn, och får jag någon gång i lifvet rätt på honom, så – – ja, ja! jag säger ingenting. Söka honom skall jag, som Hittebarnet Japhet sökte sin far; dock skall jag ej så fantastiskt som han, bete mig: nej, jag skall söka honom icke i luften, icke i jorden, icke i hafvet – men i elden. – Nå, ja, kära läsare, blif icke förskräckt! »Bacalum, vi få väl se» säger Turken.

Morgonen kom och med dem en mängd göromål, som höllo fantasien i styr. Verkligheten hvardagslifvet, dess bestyr och små behof äro det quos ego, som tämjer passionens stormar, och lägger band på den oroliga inbillningskraften, insluter den, som Eolus vindarne i sin säck; och de må bullra och knota, bäst de vilja, de komma dock icke ut. Aftonen kom och med den längtan och oro, och de lösgjorda tankarne började åter sitt flycktiga spel. Natten är drömmarnes tid. Man vänder blicken från yttre föremålen till inre, och fantasien påtänder sitt fyrverkeri. De olika mångfärgade ljusbilder förstorade och redde sig mer och mer, och

utvecklade Arabellas bild. Sålunda stod baronen drömmande, med hufvudet lutadt mot fönsterposten, under det den inre verksamheten förrådde sig i hans bleka, allvarsamma ansigte. Hans blickar tycktes vilja genomtränga det djupa mörkret, hvilket, endast svagt skingradt af några matta lycktor, som hängde midt öfver gatan och rörde af stormen, slängde gnisslande af och an, dolde alla föremål derute. Klockan slog tio, och då han hunnit räkna sista slaget, inträdde hans väntade, underbara gäst, försigtigt reglande dörren efter sig. Baronen vände nu sina ögon från den snöiga rymden på ett vida vackrare föremål; men trogen sitt löfte lemnade han främlingen helt och hållet ostörd. Denna tog stillatigande sin plats på soffan och i det hon stödde armbågarne på bordet, lät hon de fina genomskinliga fingrarne leka på tinningarne, som nu skuggades af långa nedhängande, af vinden och af snön raknade lockar. Det dröjde likväl icke länge innan främlingen, efter några halfqväfda gäspningar, och under det att den svarta silkesfransen närmade sig allt mer den rosiga kinden, makade kuddarne till en beqväm hufvudgärd, lutade hufvudet deremot, drog mössan ned öfver ögonen, att skydda dem mot ljuset och kappan öfver sina axlar. Efter några ögonblicks förlopp, vittnade de allt djupare andetagen att hon slumrade.

Med ömt deltagande betraktade baronen de hulda, sköna anletsdragen, och hade velat gifva mycket, om han känt beskaffenheten af de föreställningar, som jagade blodet från och till den kommandes fina kind, och som så hastigt höjde och sänkte dess bröst, och framkallade de djupa suckar som tydligt vittnade om ett qvaldt hjerta. Han hade i detta ögonblick velat gifva ännu mera, om han kunnat bortrycka den mask, som så skonslöst gnagde på den sköna blommans hjertrot. Den slumrande drog nu en melodisk suck, med så klagande, men ändå sa tyst ljud, att baronen ovilkorligen lutade sig djupare ned, för att lyssna, om inte något sakta framhviskadt ord skulle nå hans öra. Med förvåning uppreste han sig snart, då han blef varse tvänne blanka terzeroller skymta fram från bröstfickan af hennes kappa.

«Nej, Nej!» ropade nu plötsligt den slumrande och vred sig oroligt hit och dit – «jag uthärdar icke längre, jag förgås – släpp mig, säger jag – rör honom icke – låt vara honom – ser du icke han blöder – hu – vänta !» under det hon så talade målade sig en namnlös ångest i hennes ansigte, och hennes rörelser voro feberaktigt häftiga. Hon hade rest sig upp och kastat kappan af sig, och det kolsvarta håret nedströmmade kring hals och skuldror, och i den halfslutna blicken glänste ett förtviflans mod.

«Arabella!» ropade baronen med mild röst, i det han fattade den upplyftade handen, hvari den blanka udden af en dolk syntes. – Vid ljudet af hans röst sansade hon sig hastigt, och en hög rodnad efterträdde den dödlika blekheten; den höjda handen föll ned till sidan, och hufvudet sjönk mot det flämtande bröstet.

«Det var en gruflig dröm,» sade ändtligen främlingen med sakta röst, i det hon bortströk ångestdropparne från sin panna; «dock blott en dröm likväl!»

«Lugna Er, Arabella!» bad baronen och förde henne till soffan, der han nödgade henne sätta sig. «Sansa er, dyraste! – Det måste hafva varit en förskräcklig dröm, som så upprört er – så ni darrar.»

«Och ändå,» afbröt honom Arabella, «är verkligheten mycket förskräckligare! Men säg, hvad sade jag?» tillade hon med en orolig frågande blick på baronen.

«Ni tycktes föreställa er,» sade denne, «att någon person, som – som är er kär, var i fara och ni ville skydda hans lif. Rör honom ej sade ni, och så, för att värja honom, gick ni löst på mig med er blanka dolk der.»

«På er?» – Huru sällsamt – det var er man ville mörda!»

«Mig?» sade baronen, vid det han kände en ljuf rörelse öfver det deltagande, hon visat honom, fastän blott i drömmen. «Mig, – och mig ville ni försvara, är det möjligt?»

«Ganska visst» sade Arabella vårdslöst; men i detsamma, då hennes blick föll på baronen, hvars ansigte i

detta ögonblick betäcktes af en hög färg, sprang hon upp.

«Hvad är det, baron!» utropade hon, «hvad betyda dessa blickar – skall äfven ni förråda mig!» Hon gömde sitt ansigte i sina händer. En lång, en qvalfull paus uppstod. Icke utan möda tvingade baronen sitt upproriska hjerta till tystnad, och tillbakaträngde ordet, som sväfvade på hans läppar. Han släppte hastigt den hand, han höll i sin och böjde sig tillbaka. Han kände att detta ögonblick, då tusende smärtor tycktes sönderslita hennes hjerta, icke var hans. Det tillhörde henne, och han ville icke tillrycka sig det, för att söka en lindring för egna lidelser.

Hon var snart åter helt och hållet mästare öfver sig och sina känslor. Segren är lättare, än man tilläfventyrs föreställer sig, då man blott aldrig tillåter fienden inkräckta något af det område , som ej hör honom till. En svaghet är åtföljd af tusende; likaså bereder en seger flere. Arabella hade återtagit sin plats, och sade nu långsamt begrundande, liksom för sig sjelf. Det får – det kan icke vara så. – Det *får* icke – Ni vet, baron!» tillade hon derpå i sin vanliga ton, i det hon stödde sin armbåge mot bordet och lät sitt hufvud hvila i handen, «att jag är förlofvad.»

«Jag vet, jag vet,» sade baronen med en lindrig brytning i rösten, och under det hans öga oroligt var fästadt uppå hennes vänstra hand, som troligen icke utan afsigt lekte med snörena på hans rock; ty på handen glänste en slät ring af guld, som baronen förut icke sett.

«Nå, väl! – Ni känner kanske min fästman?»

«Ja – nej – obetydligt, grefve Thüringen! – är det icke så?» – Arabella nickade blott och han fortfor: «jag känner honom väl icke personligen, men – »

«Men?»

«Arabella! skall ni förlåta mig en fråga – – är detta – är detta – ert hjertas val?»

Arabella gaf åter med en böjning på hufvudet sitt bifall och tillade derefter, «ni kan om ni behagar, se vigselceremonien i St. Denis kapell i morgon.»

«I morgon ?»

«Ja!»

«Då är det här ert sista besök, Arabella!» sade baronen med en sorgsen åtbörd.

«Sista! Hvem har sagt det? jag kommer i morgon äfvenväl om ni tillåter.»

Baronen teg några sekunder, under det hans öga med ett, på en gång alfvarligt och sorgset uttryck, var fästadt på flickans ansigte. Derefter sade han med mild men stadig röst. «Arabella! Ni spelar ett högt, ett farligt spel. Jag känner icke motiverna för ert handlingssätt och skall icke söka utforska dem; men besinna er väl! – Jag besvär er vid det varma deltagande jag hyser för er, besinna! Om ni älskar er man, – huru skall ni då kunna – – O, min Gud!» och hans röst förlorade allt mer och mer det antagna lugnet – «Om jag vore uti hans ställe och ni lemnade mig så der – och gick bort – jag visste icke hvart – jag skulle bli förtviflad, jag skulle dö af sorg! –»

«Men nu är det inte ni,» sade Arabella kallt och med en mörk blick på baronens vältaliga ansigte, och tillade efter en paus, i det hon drog kappan öfver sina axlar: «gref Thüringen dör icke, jag är säker derpå. – God natt, baron! ni kommer då till St. Denis i morgon?» –

«Ja – ja – jag kommer nog! sade baronen tankspridd, i det han mekaniskt tillslöt dörren efter den

bortgående. Derefter kastade han sig i en stol, der han tillbringade den återstående delen af natten.

SJETTE KAPITLET.

«If of Life you keep a rare «Shake off slumber and beware: «Awake! Awake!» THE TEMPEST.

Den 17 December 18.. strömmade en mängd menniskor af alla stånd och åldrar uppför den långa gatan, vid hvars ända St. Denis kapell var beläget. Kyrkan var på det kostbaraste illuminerad, och så fullproppad af folk, att der knappast fans tillräckligt rum för de ceremonien tillhörande personer. Utomkring voro fönster och dörrar garnerade med gapande åskådare, alla i otåligaste väntan, att få se bruden, den undersköna Arabella Berthini. Hon syntes ändtligen vid sin brudgum, gref Thüringens arm, men hennes ansigte var hvitt, som den drägt hon bar och myrtenqvistarne, som prydde hennes tinning, liknade vintergrönan bland drifvor och snö; och de mörka glänsande lockarne upphöjde ännu mer halsens bländande hvithet. Var det sällhet eller smärta som sakta skakade den friska törnrosbuketten på hennes bröst? Dessa så åtskilda känslor hafva så lika verkningar, att man stundom skall hafva svårt, att urskilja och förstå dessa tecken. Vi veta således icke bestämdt hvad det var som i detta ögonblick jagade bloden från den friska kinden. Våldsamt arbetade hjertat i sitt slutna hvalf, tyst som grafven, och gaf icke svar på några frågor. – Emedlertid fortgick ceremonien. Den var snart slutad, och brudgummen vände sig, för att gå; men bruden stod orörlig, lik en liflös, skön bild, hvit och kall som «Marmorbruden,» och då gref Thüringen vidrörde hennes arm, för att bortföra henne, nedföll hon sanslös till golfvet. Några få steg från stället stod en person, som med korslagda armar och uppdragen, kring ansigtet tätt sluten kappkrage, under ceremonien alltjemnt haft sin plats vid den närmaste pelaren. I det ögonblick Arabella sjönk till golfvet, störtade denne fram, undansköt den guldsmidde brudgummen, tog den afsvimmade på sina armar och bar henne genom folkmängden, som villigt gaf vika åt båda sidor och lemnade en trång öppning, hvilken snart åter tillslöts, tätare än förut, efter den gående, under det att trängslen vid dörren tilltog.

Utkommen satte baronen sig på en grafsten, och omslöt den sanslösa Arabella så godt han kunde med sin kappa, för att skydda henne för kölden. Djupt mörker herrskade omkring dem, och dystra, melankoliska toner från kyrkan, afbrutna af stormen, läto litet emellanåt höra sig. Kalla droppar från de närstående, af vinden skakade träden nedföllo på baronens hatt. Då föll det honom in, att låta Arabellas ansigte uppfriskas deraf. Han böjde sig tillbaka och blottade hennes ansigte, hvaröfver han hittills skyddande lutat sig. Det kyliga vattnet och den friska kalla aftonluften for svalkande öfver den svimmades kinder, mun och panna, och återväckte henne snart till medvetande. De fängslade lifsandarne återtogo småningom sin verksamhet.

«Hvar är jag?» hviskade hon helt sakta, och då baronen dröjde att svara, tillade hon hastigt, i det hon lät sin hand lätt glida öfver hans ansigte. »Ah! – jag vet – jag vet – men jag måste dit tillbaka – till honom – för mig dit!»

«Det är omöjligt,» svarade baronen; folket har trängt sig åt alla dörrar. – Vi skola icke kunna uppsöka edra vänner derinne; icke heller de oss. Ni måste hafva tålamod tills folket strömmat ut; men ni fryser helt visst, ni darrar, edra händer äro kalla.» Nu behöfdes ej de kylande vattendropparne.

Åter lutade han sig ned. Ett ögonblick, ett enda, tyckte han sig vara ensam i verlden med henne, och att den vida jorden var öde, och att intet menskligt öga blickade afundsamt på dem. Då önskade han, att det hade blifvit morgon och han fått se de kära drag, de sköna, dem natten nu gömde för hans syn. Att vara henne så nära och så fjerran på en gång, det smärtade honom. Han drömde, men drömmen var kort. Det brusande ljudet af orgorna, sorlet af den sig skingrande folkmassan, nådde hans öron, och drömbilderna försvunno. Då önskade han, att morgonen måtte dröja; att «dagens stjerna måtte försofva sig»; och att jorden måtte

öppna sig och sluta dem i sin famn till de många, som slumra der inne. Han tänkte på Hjalmars brud:

«– – ja visst blef hon! – bröllopsflamman «Fladdrar het i brudens barm. «Döden viger oss tillsamman; «Bäddar brudsäng, god och varm. –

«Se, ljusen synas der inne i koret; låt oss skynda!» sade Arabella och gjorde sig plötsligt fri. Tid efter annan hade man på närmare och fjermare håll, hört rop af de personer af brudskaran som sökte Arabella – tyst smög hon sig skyld af mörkret, fram till porten, och slöt sig till den utströmmande folkhopen, och få minuter derefter såg baronen från muren henne uppstiga i en vagn. Han svepte kappan omkring sitt stelnade bröst och flydde från kyrkogården. –

Klockan tio stod åter Arabella i baronens rum; och då hon kastade kappan tillbaka öfverraskades denne af den sällsamt sköna gestalten. Ännu brudklädd, med ett ansigte så hvitt som slöjan, hvilken betäckte hufvud och hals, syntes hon mer likna en andesyn, än en verklig lefvande varelse. Som vanligt intog hon sin plats på soffan och gömde stillatigande den bleka pannan i handen. Med stora, men tysta steg mätte baronen kammargolfvet, och kastade då och då en sorgsen blick på den stumma flickan.

«Men hvarföre går ni så här!» utropade hon plötsligt, i det hon såg upp på baronen med ett uttryck af missnöje; – «Ni brukar eljest gå till hvila vid denna tiden – Är det icke så!

Baronen, som med korslagda armar stadnat framfor henne, betraktade henne dystert, skakade sorgset hufvudet, men svarade icke.

«Ämnar ni då icke sofva baron!» frågade hon nu åter.

«Jag *kan* icke, Arabella!»

«Nå, som ni behagar,» sade hon otåligt; «men jag är sömnig!» Derpå sammanlade hon kuddarne, lutade sitt täcka hufvud derpå, lade sina sammanknäppta händer öfver pannan att betäcka ögonen mot ljusskenet, och insomnade snart, som ett trött barn.

Baronen hade åter börjat sin afmätta vandring, den han fortsatte en stund helt tyst på den mjuka mattan; men småningom saktade han mer och mer sina steg, och efter länge dröjande blickar på slumrerskan, stadnade han framför soffan, der han, orörlig som en bildstod, blef stående, under det hans hjerta, högt knotande, ömsom anklagade och ursakade. «Sofva – sofva nu – på sjelfva sin brölloppsafton – gå bort – i en främlings boning – helt enkelt och utan omsvep visa värden på dörren och helt obekymrad lägga sig att sofva – liksom hånande bortvisa hans deltagande, hans vänskap – behandla honom som en narr – som ett ingenting – som en automat.» Han ville skratta, men tårarne kommo i vägen. Han ville gråta, och han log. Nu var allt så tyst omkring honom. Endast den slumrandes lätta andetag hördes. Det är märkvärdigt, att under en sådan yttre tystnad lyssna till det gny, som skapas af de inre stridande makter:

»Hjertat ock har sina fina marter; Dock höra andar blott *dess* skri »

Baronens öga häftades vid några cypressqvistar, hvilka här och der böjde sig bland den friska myrten, som i form af en krans omgaf Arabellas hufvud. Med en deltagande blick betraktade han denna sorgens och dödens symbol, och snart voro alla hans tankar flyttade från egna lidanden och endast sysselsatta med den bleka, sköna gåtan framför honom, för hvars tydning han velat gifva mycket.

Smärtan, som hos Arabella, under dagens timmar fängslat och nedstämt lifskrafternes fria verksamhet, sammantryckt bröstet och pressat blodet in i dess hvalf, vek elastiskt undan för sömnens välgörande engel, och den röda purpurströmmen, lifvets källa porlade åter fritt upp, och kindens ursprungliga rosor framsmögo en efter annan, likasom då, enligt grekiska mythen på en gudomlig vink, i den stilla natten, de hvita

törnrosor öfverdrogos med purpurfärg. Tyst men med högt klappande hjerta, betraktade baronen undret af den fina vexlingen af ros och lilja. Slutligen ble det honom för varmt om hjertat. Han bortvände sig med våld från den sköna synen, och gick till den aflägsnaste delen af rummet, der han katade sig på en hörnsoffa, icke för att taga någon hvila, men i afsigt att tvinga den inre striden till tystnad: dock, han måtte gå hvart han ville, samma föremål stod honom alltid när. Förgäfves! man flyr ej undan sitt eget hjerta. Fåfängt sökte han aflägsna sina tankar från henne och festa dem vid andra föremål. Allt drog i otydliga bilder förbi hans inbillning; blott *en,* just *den* han ville undfly, stod klar och tydlig för hans själ. Oförmärkt, under det han förgäfves arbeade på, att lösgöra sina tankar ur den mäktiga förtrollning som fängslade dem, uttog naturen en länge förgäfves kräfd rättighet, och sömnen strödde sitt valmodoft på ögonlocken, qvallikt men icke uppfriskande, ty Amor roade sig, att i drömmarnes spel införa samma förföriska bild.

Efter en stunds förlopp spratt han upp ur sin oroliga slummer, och befann sig i fullkomligt mörker. Han kände en stark myrtenlukt, och någonting betäckte hans ansigte, och då han förde handen dit, fattade han Arabellas brudkrans, från hvilken hvarje qvist af cypress var sorgfälligt borttagen. Sjelf var hon försvunnen, och baronen skulle trott alltsammans vara en dröm, om han icke hållit kransen i sin hand.

Följande morgon och hela den dagen kunde baronen icke aflägsna sig från sitt hus. Det rum der Arabella brukade tillbringa aftonstunderne, blef nu hans verld. Han vandrade der fram och åter, och hans öga hvilade ofta på pendulen, under det hans min och hela hållning gåfvo tillkänna otålighet, möjligtvis öfver tidens långsamhet; men han går sin jemna gång, den obeveklige! oberoende af menniskors behof och vilja: passionens storm kan icke öka dess fart. Likgiltigt pekade ändtligen dess kalla metallfinger på den efterlängtade siffran; klockan slog tio och den bleka gästen, höljd i sin blus, inträdde.

Efter en temligen oblid framfart bland de spridda böckerna på baronens bord, utvalde hon sig en, och intog sin vanliga plats; men hon hade icke rätt länge läst, förr än hon åter bortlade boken, och under det hennes blickar, med icke obetydlig ovilja, en stund följde baronens vandringar upp och ned, sade hon ändtligen temligen otåligt: «Men min Gud! – min herre! ämnar ni då icke heller i natt gå till hvila i ert rum?!»

«*Icke,* om ni tillåter mig stadna qvar!»

«Om det beror af mitt fria val, säger jag dertill nej. – Och dessutom, min herre, intresserar ni er icke för fortsättningen af er vackra lectur?»

«Huru,» sade baronen förvånad, ni vet –?»

«Nå, ja – Jean Paul skulle icke finna sig mycket smickrad, om han visste sin Titans öde, att en hel månad ligga halfläst, på en Svensk ädlings nattduksbord.»

«Ni förvånar mig, Arabella! med er allvetenhet; men smärtar mig ännu mer genom ert bemödande , att aflägsna mig. Jag ville likväl så gerna tala med er!»

«Men jag icke med er, baron!» invände Arabella.

«Arabella!»

«Baron!»

«Min närvaro besvärar er således.»

«Ja baron!»

Stillatigande och stött tog baronen ett ljus och gick in i sin sängkammare, der han kastade sig upprörd på

sängen. Efter ungefär en knapp timmas förlopp, hörde han sakta steg nalkas till dörren, som stod halföppen, och snart steg Arabellas lätta fot på tröskeln. Af hennes försigtiga tysta gång, märkte han, det hon trodde han sof, och han låtsade så göra. Hon stod ett ögonblick stilla och såg sig spejande omkring. Sedan hon med en hastig blick öfvertygat sig att baronen sof, nalkades hon med en gång så mjuk, så tyst, att den mest uppmärksamme lyssnare icke skulle hafva upptäckt ett ljud. Då hon hunnit helt nära, betraktade hon baronens ansigte med ett medlidsamt uttryck; utsträckte derpå sakta handen öfver bordet; kastade åter en blick på den hvilande, och smög derpå tyst bort. Baronen blickade upp, öfversåg hastigt bordet, der han med förvåning saknade nyckeln till sitt skrifbord. Hvad ville hon väl med den, undrade han; då i detsamma hans lyssnande öra tydligt märkte att nyckeln kringvreds i låset af hans skrifbord, lådan utdrogs; snart hörde han det välkända ljudet af en annan sorts lås, en gevärslås, som fort och flere gånger spändes upp och till. «Ah! mina pistoler ligga der,» mumlade baronen förvånad; men han beslöt att ännu hålla sig stilla och afbida utgången. Snart hörde han lådan åter sakta tillslutas, och då Arabella straxt derpå stod i dörren, försvann hvarje misstanka. Likasom förut smög hon tyst fram, lade nyckeln tillbaka på sitt ställe, kastade ögat i den öppna boken bredvid, och sade småleende med en blick på Baronen: «Albano;» sköt derefter undan gardinen, som betäckte baronens porträtt, och lät sin blick med välbehag jemförande falla ömsom på porträttet och originalet: derefter släckte hon ljuset och aflägsnade sig. Straxt derpå hörde han dörren till det yttre rummet tillslutas, och allt blef tyst.

Följande dagen, då baronen uppvaknade, föll hans första tanke på nattens besynnerliga äfventyr. Med förundran fann han, vid efterseende, allt i sitt skick. Bref, penningar, pistoler; allt låg oförändradt på samma ställe.

Då Arabella åter om aftonen infann sig var hon blekare än vanligt. I hela hennes väsende och i alla hennes rörelser låg en häftighet, en ojemnhet, som förrådde ett upprödt sinne. Baronen ämnade aflägsna sig, men kunde ej. Hans hjerta blödde, då han såg hennes lidande, som bortviste hans deltagande och afslog hvarje tröst. Oviss, om han skulle tilltala henne, tog han dröjande några steg mot dörren.

«Hvad ämnar ni, baron!» sade Arabella hastigt, då hon insåg hans afsigt.

«Då jag känner er önskan Arabella! bör jag väl rätta mig derefter,» sade baronen sorgset. Ni har ofta förklarat ert missnöje öfver min närvaro, och ni har både som gäst och ännu mer .....; med ett ord: ni har anspråk på att jag under ert vistande här förskonar er för hvarje föremål, som misshagar er. Gifve Gud! att det äfven stode i min makt, att bannlysa hvarje bekymmer, hvarje sorg som träffar er utom detta område. Jag skulle för ett sådant ändamål vilja gifva mycket af min jordiska sällhet till pris.»

«Ni kan möjligtvis misstaga er mycket både i ena och andra fallet, baron! så till exempel gjorde ni mig ett nöje, om ni behagade dröja qvar dessa tvänne timmar, de sista, troligen, vi äro tillsammans.»

«Hvad,» utropade baronen hastigt, «ni skall då icke mer komma tillbaka!»

«Nej, min herre! det är slut med min våldgästning här, och jag vet verkligen icke hur jag skall kunna tacka er rätt för ert tålamod, er skonsamhet; särdeles som jag icke kan förklara för er orsaken till mitt besynnerliga förhållande. Huru jag än må synas i edra ögon, begär jag af er likväl, att aldrig söka utforska driffjedern till mitt handlingssätt; ty vet, att ni, genom hvarje sådan spaning, skulle kunna bereda mig de största obehagligheter, ja, namnlöst elände!»

«Var utan fruktan,» sade baronen, «er hemlighet, äfven om jag egde ert fulla förtroende, hvilar säkert här.»

«Tack, Sonnenstern – jag vet – jag är öfvertygad derom – men hvad var det,» afbröt hon sig sjelf plötsligt, i det hon sprang upp. «Hörde ni något baron?»

«Tornuret repeterade elfva,» sade baronen.

«Ja, ja, elfva blott!» sade Arabella tankspridd, och satte sig åter; men synbart orolig spratt hon till vid hvarje buller, och såg sig ängsligt omkring. Förgäfves bemödade hon sig, att tala med baronen, och att återvinna sitt lugn. Det ville icke lyckas: hennes ord voro osammanhängande och förvirrade, och andedrägten hastig och kort. På en gång blef hon dödsblek, och ropade, i det hon fattade baronen hårdt i armen. «Hörde ni ingenting – Ah, der äro de!» – och nu hördes en skarp hvissling.

«Frukta intet, Arabella, var lugn! jag vill beskydda dig med mitt lif,» sade baronen hastigt i det han hämtade sin värja.

«Stilla, stilla!» bad den darrande Arabella, i det hon uppsköt fönsterluckorna, och drog regeln för dörren. «O det är för sent,» hviskade hon i ångest; «de äro redan i korridoren! – Se der, tag,» tillade hon, pekande på bordet, «de äro laddade, men skjut icke !» bad hon med hopknäppta händer; «ni – ni skall icke fela – skjut icke! – om icke,» tillade hon långsamt, «ert lif är i fara!»

Utan att svara, sköt baronen hastigt Arabella in i sitt inre rum, och tillslöt omsorgsfullt dörren. Derefter skyndade han ut i korridoren, hvarest nu tydligt hördes ljudet af röster. Bullret närmade sig mer och mer. Vid ändan af den långa gången, som gick i sned riktning, hördes sakta steg och ett otydligt sorl af hviskningar. Der var mörkt, och baronen kunde af antalet af rösterne icke göra några slutsatser, emedan den hvälfda korridoren gaf ett sällsamt och förvillande återljud, det hördes dock tydligt att fienden nalkades, af mörkret tvingad till varsamhet och försigtighet. Då de hunnit ungefär midten af gången blefvo de plötsligt hindrade af ett oförutsedt motstånd. Baronen hade, gynnad af mörkret obemärkt gått dem på lifvet, och med ett kraftigt motstånd tvingade han dem några steg tillbaka. «Ah!» ropade den främste, en högväxt figur, med en främmande accent, den masken gjorde ännu mer otydlig «des patrouilles en observation,» i ögonblicket blef det ljust omkring de stridande, i det den ena af röfrarne framdrog en liten reverberlykta, den han haft dold under kappan, och hvarmed män af hans yrke gemenligen äro försedde.

Den långa kamraten, som trott sig märka en hastig blekhet på baronens ansigte, och tilläfventyrs kanske misstog sig på orsaken dertill, spände i ögonblicket sin pistol och riglade den mot baronens panna, han hade dock knappast hunnit antaga denna position inan pistolen flög ur hans hand, och skottet brann af mot stenväggen med en dof knall, och i samma ögonblick fattade baronen sin långa motståndare vid bröstet och slungade honom till andra ändan af gången. Några sekunder stod mannen med lyktan villrådig vid ljudet af skottet – «Fly olycklige!» ropade baronen i detsamma hastigt, och sköt honom baklänges några steg. «Man kommer, skottet har väckt betjeningen.» – En stilett besvarade baronens omtänksamma uppmaning, och skulle hafva gjort det på ett förfärligt sätt, om icke baronen parerat stöten – mordvapnet flög långt bort och föll klingande mot stengolfvet. Med en dof ed skyndade röfvaren att upptaga den. Det blef åter helt mörkt. «Retirons nous!» genljöd det från yttre ändan åt gången. Den kalla luft, som i detsamma spelade genom korridoren och liksom bortflägtade det blodiga minnet från scenen för det nattliga äfventyret, öfvertygade baronen att man följt hans råd. På kortare tid, än uppträdet här är beskrifvet, var allt åter tyst.

«Hvem skjuter?» ropade nu Arabella och ryckte våldsamt upp dörren.

«Inte jag,» svarade baronens välljudande klara röst. «Var lugn Arabella de äro nu borta.»

«Borta och ingen sårad! – säg! – är ingen sårad?»

«Ingen.»

«Gud vare lof! Kom då baron, skynda, det är sent, jag måste ta farväl af er; men hvarföre dröjer ni der borta i det öppna fönstret? Här strömmar in en luft så kall – så kom då!»

«Ja! ja! jag kommer!» sade baronen helt sakta, och bemödade sig, att tillsluta fönstret. Nu flammade den slocknande lampan upp några sekunder, och med ett anskri störtade Arabella till fönstret.

«Ni är sårad, Edvard!» ropade hon i högsta ångest och fattade baronens arm. De stodo i mörkret och hon kände den varma bloden på sin hand.

«Der inne är ljus,» hviskade baronen, «låt oss gå dit. Med såret har ingen fara. Det är obetydligt,» tröstade han.

«Drag af rocken! Lät oss se!» sade Arabella, i det hon förgäfves sökte dölja den häftiga darrning, som skakade hela hennes kropp.

«Det var endast min egen oförsigtighet,» sade baronen, bortvändande sig, för att dölja den smärta, han erfor, då rockärmen gled öfver såret. Tigande och med vand hand undersökte Arabella såret, och som fordom den sköna castilianskan, Edvard den förstes gemål, skulle hon icke hafva tvekat, att åt dödens makter lemna sitt eget lif i pant för hans, om så påfordrats.

«Egen oförsigtighet,» upprepade hon efter en stunds tystnad; «nej, Edvard – jag vet – jag vet – men tala icke derom.» Och nu ref hon upp sin blus, tog ur bröstfickan bandage, och förband med en fältskärs skicklighet det icke obetydliga såret, ur hvilket, vid sammantryckningen, några varma bloddroppar flögo upp på hennes ansigte och hals. Hon böjde sig djupare och några tårar tillrade ned och blandade sig med blodet på hans arm.

«Hvem gaf er detta sår, Sonnenstern!» hviskade hon slutligen; «hur såg han ut; var han gammal eller ung?»

«I sanning jag såg icke: mörkret hindrade mig att urskilja.»

«Helt visst,» sade Arabella i det hon blickade forskande på baronens vackra, redliga drag; «helt visst. Mörker skall evigt betäcka denna handling.»

Förbindningen var nu slutad, och Arabella förde sin patient till soffan. «Och nu, baron!» sade hon med vek röst, «farväl – lef väl Sonnenstern – förlåt – förlåt och glöm Arabella!»

«Hvart går ni? O! dröj ännu; gå icke ensam: bloden på edra kläder skall förråda er – Man skall kanhända misshandla er. Låt mig följa och skydda er!»

«I ert omdöme är icke mörker, baron!» sade Arabella med en egen blick och ett varmt småleende, och tillade derpå: «frukta icke för mig; dessa fläckar kunna tvättas bort; brottet har icke inbränt dem der för evigt; men jag bär ett sår, ett djupt, ett bredt, doldt här under min venstra hand. Det blöder – blöder starkt, och läkes aldrig. Lef väl, Edvard, vi se hvarann för sista gången!»

Nästa minut stod baronen ensam. Ett djupare styng, än det på armen, sved i hans bröst. Han suckade djupt och pressade handen hårdt emot sina ögon, liksom för att derigenom dölja för sig den dystra verkligheten, då i detsamma dörren öppnades och hans kammartjenare inträdde, åtföljd af en läkare.

I trädgården, som omgaf Fogelsången, smög, straxt efter midnatten, med hastiga steg, en ensam vandrare. Ett fönster på gaflen af husets öfra våning öppnades försigtigt och helt tyst.

«Är ni här, grefvinna!» sade en låg röst, och efter ett sakta framhviskadt svar, nedrullade en stege utför väggen; och lätt som en ekorre klättrade en vig, smärt gestalt uppför den smala, vådliga trappan af silke. Då den hunnit ungefär hälften, vände den sig om, vred hufvudet lyssnande åt alla håll, och fastade slutligen ögonen dröjande på en mörk punkt, som sväfvade långs muren, hvilken omgaf trädgården. Efter en kort mönstring svängde sig den klättrande ännu några steg högre, lyssnade ännu en gång uppmärksamt, och

försvann derefter med en otrolig hastighet och vighet genom det öppna fönstret, hvarefter stegen snabbt uppdrogs. Det dröjde ej länge, innan steg hördes utanför trädgårdsporten från motsatta hållet. Bullret kom närmare och man urskiljde snart tvänne röster, samtalande i en ganska låg ton.

«Fördömdt!» sade den ene, en kort undersättsig man, med en vid kappa. »Fördömdt! det aflopp utan all nytta »

«Men också utan all fara,» invände den andre, som syntes längre till växten, och bar en mask, hvilken gjorde uttalet temligen oredigt. «Det bästa, och det enda goda,» fortfor han, «af alltsammans var, att inga misstankar kunna förefinnas; rispan, som den der storsinte narren, ädlingen, fick, lärer väl ej hviska om sin gerningsman.»

«Tant mieux! och inga tranor syntes till i grannskapet, såsom vid poeten Ibycus mord. Betjeningen bar sig åt, som fega stackare. De hade allesamman hvar sin hare i hjertgropen.»

«Nej, nej,» gemälte kamraten; «deras herre förbjöd dem, att nyttja vapen utom till sjelfförsvar.»

«Ha, ha, den sentimentala narren!» skrattade stallbrodren; «men jag känner förräderskan,» fortfor han med lägre ton, «hon skall umgälla vårt misslyckade försök, jag svär derpå!»

«Menar du den ...» hviskade den andre; men det följande af samtalet fortsattes i så låg ton, att det ej kunds uppfattas. Skuggan vid muren rörde sig framåt.

«Voila le temoin d’Ibycus,» sade mannen i kappan.

«Tant pis,» svarade hans kamrat, och båda nalkades stället; men skuggan var borta. De båda vännerne vände mumlande om, ringde, och blefvo insläppte. Ljudet af deras steg försvann småningom på den stenlagda gården: dörrar öppnades och tillslötos. Snart blef allt åter tyst.

Efter en stunds förlopp vandrade en i kappa tätt inhöljd person den mörka gatan framåt. Man skulle nästan trott, att han var främling här; så obestämd och så dröjande var hans gång. Snart stadnade han dock framför ett hus, i hvars alla fönster brunno ljus, och hvarest förmärktes en vid denna tid sällsam rörelse. Länge och väl vred den ankommande om portnyckeln med sin venstra hand; den högra bar han i band. Ändtligen efter flera fåfänga försök gaf låset vika, och han inträdde, och tog med långsamma steg vägen uppför trappan in i ett rum, der han lade pistoler och värja ifrån sig, kastade sig derefter på sängen, der han, oaktadt mattighet och blodförlust, först sent föll i en afbruten, orolig sömn.

SJUNDE KAPITLET.

«Fuyez Telemaque, fuyez! On ne peut vaincre l’amour qu’en fuyant. Contre un tel ennemi le vrai courage con- siste à craindre et à fuir.» De la Motte Fenelon.

Ett halft år hade förflutit, sedan den omtalta händelsen timat i baron Sonnensterns hus, då denne en afton vandrade tankfull gatan framåt mot grefve Thüringens boning. Han hade under hela denna tid ej en enda gång sett Arabella. Han hade med afsigt undvikit hvarje tillfälle dertill. Nu gick han att taga afsked af henne, emedan han ämnade lemna staden och återvända till sin fädernebygd, ty han var en främling i det landet. Det var vid slutet af Maj, just i skymningen, som han nalkades målet för sin vandring. Hans hjerta klappade af många och stridiga känslor. «Var hon väl sig lik, den sköna, lifliga, hulda varelsen. Månne han skulle få se henne, tala med henne? Det måste han; det var nödvändigt: han måste se henne och taga afsked af henne; förr kunde han icke resa.» Till sin glädje erfor han redan i tamburen af tvänne andra gästers samtal, att

grefve Thüringen ej var tillstädes. Han hade aldrig tyckt om denne man, och det gladde honom, att vid ett tillfälle som detta vara befriad från hans åsyn. Han märkte likväl snart värden från Fogelsången, hvilken nu, såsom ofta annars, af gammal vana, under grefvens bortovaro, åtagit sig värdskapet. Inkommen blef baronen förundrad och ledsen, att finna rummen uppfylda af gäster under det hans öga förgäfves sökte efter det enda föremål, som intresserade honom, och för hvars skull han gjorde detta besök. Han lät emedlertid presentera sig för den provisoriska värden, hvars hy och uttryck litet skiftade, vid åsynen af den oväntade gästen. Denne hade nära uppgifvit allt hopp, att se sin önskan uppfylld och ändamålet med sitt besök vunnet. Han tröstade sig så godt han kunde, och tog sin plats vid ett bord der några blomsterkrukor stodo, och inneslöt sitt svikna hopp helt tyst i sitt klappande bröst. Snart föll dock hans blick inåt närgränsande rum, der han upptäckte vid det matta lampskenet det föremål hans hjerta sökte. Skyndsamt steg han upp, och ilade med tysta steg öfver de brokiga mattorne. Han hade gerna kunnat dröja. Orörlig, som en bild, satt Arabella på soffan och tycktes icke hafva sinne för något, utom det arbete hon höll i sin hand, och hvarpå hon flitigt sydde: så flitigt, så träget, att hon icke märkte eller icke låtsade märka den ankommande. Ändteligen såg hon upp, men då blef det värre. I det svarta ögat låg på en gång så mycken stolthet och så mycket missnöje, att baronen ovilkorligen tog ett steg tillbaka; men han var icke förr igenkänd, än detta uttryck ögonblickligen förvandlades i det mest vänliga och milda småleende, hvari tusende rosor på kind och läppar speglade sig. Hon steg upp och räckte den inkomne förtroligt sin hand, vinkade honom att taga plats bredvid i soffan. Han gjorde så, och ett ögonblick betraktade de båda stillatigande hvarandra. Slutligen sade baronen med något osäker röst: «Förlåter ni Arab .. grefvinna! att jag så här, utan att anmäla mig, vågar inträda till er, och utan er tillåtelse, men jag är straffad nog: er blick sade mig nyss, att jag varit för djerf.»

«Denna blick, hvaröfver ni beklagar er, var alldeles icke ämnad åt er, baron. Den är mitt enda vapen emot ovälkomma, obehagliga gäster, hvaraf jag annars hvarje ögonblick skulle vara besvärad. Med er är det en annan sak, och,» tillade hon småleende, «ni vet bäst, att jag icke är fallen för ceremonier med mina vänner, och låter icke heller anmäla mig.»

Baronen teg ett ögonblick. Det tycktes, som någon kär hugkomst stal sig på honom, hvilken han ej ville bortvisa. Slutligen sade han med detta egna tonfall, som alltid åtföljer ett plötsligt ombyte af ämnen, och då man liksom med våld rycker sig från ett föremål, det man gerna och uteslutande omfattar, men vid hvilket ens tankar icke ha rätt att uppehålla sig: «Jag ämnar – jag har beslutat, att på en längre tid lemna S ..., och för mitt nöjes skull göra en resa åt andra länder, för att ännu litet färdas omkring, innan jag återvänder hem. Jag ville dessförinnan se er – taga afsked af er. – Minnet af er skall följa mig öfver till mitt fäderneslands berg, och der bosätta sig med mig.» Hastigt afbröt han sig sjelf och tillade med ett tvunget leende: «Tillåter ni det grefvinna?»

«Grefvinna! kalla mig icke så. Detta namn är obehagligt, olidligt uti er mun. Kalla mig hellre Arabella som förr.»

«Nå väl, Arabella! efter ni så vill. Jag tycker äfven bättre om det så. Detta namn erinrar mig om en tid, som väl icke var lycklig för er, men för – mig. – Nu är det tvärtom!»

Arabella såg frågande på baronen och derefter sade hon dröjande: «Och hvaraf vet ni väl, att tiden förändrat sig för mig?»

«Derom tala dessa glada, otvungna leenden; dessa höga rosor, som skifta i purpur: helsans och lifvets färg!»

«De äro stundens barn; de betyda intet. De spricka ut och dö med känslan, som födde dem; och glädjens stund är kort. Men, sade ni icke,» tillade hon efter en paus, «att ni ämnar lemna –land?»

«Sådan är min afsigt,» sade baronen dystert. «Ödet går förut och visar vägen, obekymradt om vi villigt eller ovilligt följa det efter; vi måste dock alltid vara redo att lyda dess vink.»

«Hur! Jag förstår icke hvad som så fängslar er vid S***. Jag för min del skulle gerna och utan saknad vilja bortbyta denna bedröfliga och otrefliga stad mot er glada, kalla, men trofasta fädernebygd!» Detta sednare sade hon med ett uttryck af känsla och med en liflig blick på baronen. «Men, min Gud! Sonnenstern, hvad fattas er? Ni bleknar! Ni mår illa! Ack, nu först ser jag, huru förändrad ni är. Huru har det kunnat undfalla mig så länge. Sonnenstern! ni måste bikta er för mig. Ni får icke lemna mig förr. Nej! hvarför vänder ni er bort?»

Baronen hade stigit upp. Hans ena hand höll Arabellas hårdt omsluten, och med den andra tog han hastigt sin hatt, och med en röst, som var dämpad af inre rörelse och ett starkt bemödande, att bibehålla sin fattning, sade han:

«Nu, nu, Arabella! är det tid att vi skiljas. Det är kanske snarare alltför sent, och jag har dröjt längre än jag bort!»

«O, Edvard,» ropade Arabella med en synbar sinnesrörelse, «jag ser hvad som felar er; jag vet det mer än väl: denna olyckliga blessyr!»

«Nej, nej – ni misstar er. Vid allt hvad heligt är! Det är icke armen; det är bröstet, som svider, och nu må det vara slut!» Ett ögonblick, ett enda, tryckte han den bleka pannan mot hennes hand och hviskade: «farväl för evigt.» Förvirrad och nästan sanslös skyndade han genom förmaket tillbaka, och då han åter befann sig bland sällskapet, öfverfölls han af en störtskur af frågor: «Ah! se baron Sonnenstern. Er får man nu mera sällan nöjet att se! Nå, det var en fördömd affär det der nattliga äfventyret! Ni har liksom varit förtrollad sedan den tiden,» sade en. – «Ni har sedan dess varit nästan osynlig,» sade en annan. – «Säg oss, hur tillgick dermed egentligen,» bådo några. «Ingen fick riktigt reda på saken. Ni angaf den icke icke i polisen. Man säger att er arm ännu icke är alldeles fullkomligt återställd. Är den?»

«Fullkomligt!» försäkrade baronen otåligt, som stod som på nålar, ty han visste, att hvarje ord kunde höras af Arabella, emedan samtalet föreföll i ett af närgränsande rummen i öppna dörren.

«Det var också förbannad otur,» ropade en af de närvarande, en Martis son, i det han behändigt surrade upp sin täcka mustasch, «att bli blesserad just i den armen, som skulle föra försvarsvapnet och det straxt i början af bataljen;» «och derigenom bli hindrad, att föra värjan,» fortsatte en liten svärdsriddare, med tupé à la Brutus och en högst intagande min. «Men är ni verkligen lam, bästa baron! i den der armen; man säger, att ni nödgas göra en utrikes resa, för att få den riktigt lagad; n'est ce pas?»

«Man säger då inte sant,» invände baronen hastigt afbrytande, anande det intryck, detta otidiga prat skulle göra på Arabella; och med den fintlighet, som är kärleken så egen, vred han sig på tröskeln, och med sin högra hand ordnade cheveluren, drog derefter upp sitt ur och, sedan han hastigt och lätt besvarat några frågor af de närmast stående, bugade han sig för sällskapet och aflägsnade sig.

ÅTTONDE KAPITLET.

«Ma fille va prier. Vois la nuit est venue! Victor Hugo.

– – – «En qvarglömd fläck han såg på hennes panna. Han såg dess färg: knappt mer han upprätt stod. Det brottets tecken var – – – Ja, denna fläck, som skuldens tecken var, Från hennes kind all skönhet jagat har!»

Trenne dagar sednare stod baronen midt ibland kappsäckar och paketer, sysselsatt att sammanlägga några bref, då hans kammartjenare inträdde.

«Nå, hur är det, Nicolai?» frågade hans herre skyndsamt.

«Det var en bedröflig historia, herr baron, högst bedröflig – arresterad på bar gerning; anklagad för stöld på landsvägen, för inbrott, mord och flere andra rysligheter. Rättegången kommer att bli en af de intressantaste. En mängd de besynnerligaste omständigheter, det fördömda nästet utanför staden med sina stearinljus och underjordiska hålor skall undersökas. Värden sjelf är misstänkt för delaktighet uti den förmenta ädlingens brott. Dennes hustru ....»

«Nog, nog!» afbröt baronen, kastade kappan öfver sig, och i trenne språng var han utom dörren, och en halftimme sednare stod han framför den olyckliga Arabella.

«Jag visste det väl,» ropade hon emot honom med ett smärtfullt leende; «om än alla öfvergifva mig, skall ni ej göra det!»

«Man skall straxt vara här,» sade baronen brådskande, «för att undersöka den olyckliges papper – skulle ni –» Han stadnade, tvekande att fortsätta – «för Guds skull, der äro de!» ropade han bleknande; «finnes *der»* sade han med en undertryckt röst, i det han pekade på hennes byrå, «något, som vittnar mot er; något farligt för er säkerhet; så skynda: tiden är dyrbar; ögonblicket flyr.»

«Var lugn, min herre!» sade Arabella med stilla undergifvenhet; «de må komma: jag fruktar dem icke!»

«Ursäkta, min fru!» intonerade i detsamma en grof basröst; och en ovig, lunsig medlem af polisen inträdde oanmäld.

«Gör er skyldighet, min herre!» sade Arabella kallt och med en böjning på hufvudet, i det en fin färg betäckte hennes kinder. Baronen, som uppmärksamt följde hennes röselser, förstod i ögonblicket hennes känslor och delade dem. Han ljungade en vredesblick mot polisagenten, då denne, stående midt på golfvet, kastade mönstrande blickar kring rummet, och dröjde med sina plirande ögon vid de långa, djupa omhängen, som betäckte sängen och räckte ned till golfvet, och derefter nalkades byrån och öppnade densamma under ursäkter och upprepade bugningar; ty äfven på den mest obildade verkar åsynen af en ädel, högsint qvinna, särdeles en sådan som Arabella, hvars sällsynta skönhet, ännu mer rörande i olyckan, icke kunde undgå, att utöfva ett oemotståndligt välde. Det är naturens stora förmåga och egendomlighet. Förgäfves söker konsten tillegna sig den, och ensam förmår hon ringa eller intet, men i förbund med sin rika broder är hon dock något. Hon är trädgårdsmästaren, som ordnar, omplanterar och bildar häckar och parterrer, men ej förmår skapa en enda ros. På en klippa skulle hon ingenting kunna dana eller framkalla; knappt med all sin möda framlocka några matta grässtrån.

Undersökningen fortgick, bref och papper förseglades, lådor in och utdrogos, tömdes och genomsöktes med en noggranhet, som kunnat hedra en vaskande jude.

Baronen, som alltjemt hade sina ögon fästade på Arabella, märkte att hon hastigt blef blekare, hennes läpp darrade, hon steg upp i det hon kastade en blick på baronen. Denna blick förkrossade honom, ty den var så omisskänneligt ångestfull, att den lemnade intet tvifvel öfrigt om beskaffenheten af hennes oro. Hon tog ett steg mot byrån, stadnade åter, lade handen på sitt bröst och sade derpå långsamt och med en onaturlig entonighet i rösten, som skulle betyda lugn: Der äro lönlådor, min Herre, som ni inte utan min tillhjelp skall kunna finna.»

«Å jo; å jo, jag känner nog till dylika saker; min mångåriga praktik har lärt mig att nästan instinktmessigt utfinna alla löngångar, tillhåll och smyghål.»

«Se der min herre, ni tappade ett bref!« Och nu lutade den allvetande, skarpsinnige mannen sin oviga, lunsiga figur, hvilken manöver upptog en tid af några minuter, i mån af den mängd betänkligheter och

beräkningar, som voro nödige vid en dylik förändring af ställningar och förhållanden. Med ena foten i vädret, för att balancera den horisontelt utsträckta armen, som småningom sänktes, hade slutligen den voluminösa massan funnit centrum gravitatis, och så tillvägabragtes lyckligt det vådliga experimentet. Emedlertid hade Arabella smugit sig närmare. Med ena handen undansköt hon en klaff och vek tillbaka ett litet elfenbenslock, som dolde en fjäder, vid hvars lätta tryckning en helt liten låda sköt fram. Här uttog hon ett fint, tätt skrifvet, i form af bref sammanvikit papper. Hon gaf baronen ett tecken, och denne, i det han låtsade vilja bispringa polisagenten, närmade sig och tog papperet ur Arabellas hand. Allt var blott ett ögonblicks verk, och försiggick obemärkt. Arabella var nu åter fullkomligt lugn. Hon satte sig som förut vid fönstret, och lekte med fönsterhaken, den hon tanklöst lade af och på, under det hon såg ut.

Kunskaparen tillslöt nu byrån och vände sig till Arabella. «Mitt göromål här är slut,» sade han, «det återstår blott att pro forma emottaga er ed, att inga pepper äro undangömda.» Baronen bleknade, och då Arabella ämnade svara, inföll han hastigt: «Jag känner icke huru långt edra instruktioner gå, herre! men jag hoppas, att ni icke utsträcker dem här öfver nödvändigheten.»

«Sättes icke i fråga,» sade tjenstemannen drygt i det han rättade sig; «jag känner min pligt.»

«Godt, men kan intet borgen antagas, till exempel om jag garanterar för denna dam?»

«Nej, nej, baron Sonnenstern! sade nu Arabella lugnt och bestämt. «Ert namn bör icke inblandas i denna affär. Min försäkran kan endast komma ifråga här, och jag svär.»

«Jag är nöjd, min fru! och får rekommendera mig.»

Stum som en bildstod dröjde Baronen, lutad mot fensterkarmen. Han tycktes vara utan medvetande. Hans ena hand, gömd vid hans barm, hade krampaktigt sammantryckt det olyckliga papperet. Mot den andra stödde sig hans brännande panna. Hans öga var stelt och glanslöst, och kring hans läppar, der annars leendets fina drag spelade, foro lätta ryckningar, liksom fåfänga bemödanden, att kläda själens djupa qval i ord. När dörren tillslöts efter den bortgående, grep han hastigt sin hatt, i det han framräckte papperet till Arabella.

«Behåll det, om ni behagar!» sade hon mildt, »det tillhör er. Jag hoppas ni skall gilla hvad jag gjort!»

«Gilla!» ropade baronen med en röst så smärtfull och sönderslitande, och med en blick som ett svärdsstyng, «farväl min fru!» tillade han derpå hastigt. »Jag afvaktar edra befallningar hemma hos mig!»

«Det var en fläck på pannans snö. Han såg den, och han ville dö.»

Han gick. «*Äfven han!*» suckade Arabella, då hon var ensam, sjönk ned på en stol och föll efter en kort stunds förlopp i en stilla, lindrande gråt.

NIONDE KAPITLET

«Ej med förtviflans bön jag tröst begär. «Nog af! jag andas och min plåga bär. BYRON.
«Sage et douce elle prend patiemment la vie; «Elle souffre le mal sans savoir qui le fait.» VICTOR HUGO.

Återkommen på sina rum framtog baronen det olyckliga papperet, hvilket brände som eld på hans hjerta. Han vägde det en lång stund i sin hand, öfvertänkande om han skulle öppna det eller ej. Viss att deruti finna beviset för Arabellas brottslighet, betraktade han det med samma ögon, som en fånge sin dödsdom, men behöfdes väl någon mer visshet, än den han redan ägde! Den olyckliga, falska eden sväfvade som ett

barthuggande svärd framför hans drömda eden, det den tillslutit för evigt. Den hade med sin giftiga fläckt bortblåst hvarje gnista af tro och hopp ur hans hjerta, der dock kärleken bitit sig fast som en vampyr och utsög blodet. Han suckade djupt, och denna suck var den bittraste han någonsin gjutit; det var en afskedssuck till lifvets glädje. Ändtligen uppvecklade han brefvet, och till sin förvåning igenkände han sin egen styl. Det var ett bref, som han skrifvit till henne, då hon, dagen efter den olyckliga natten, låtit efterfråga hans blessyr, och deruti han, i anledning af det samtal som tvänne okände personer hållit vid porten till fogelsången, uppmanade henne till försigtighet, emedan i annat fall saken, äfven utan hans medverkan, lätt skulle kunna komma för polisens öron. Nu insåg han klart den ädla bevekelsegrunden till hennes handling, och om han ej helt och hållet kunde gilla den, dömde dock hans hjerta henne skuldfri. Han rördes djupt af hennes bemödande, att rädda honom ifrån att bli inblandad i de obehagliga förhållanden, som kunde sätta hans karaktär i en tvetydig dager. Tusende gånger afbad han i sitt hjerta det ovärdiga misstroende, han hyst för den olyckliga, ädla Arabella, och hans kärlek ökades i samma stund, som hans förtroende till hennes redlighet blef fastare. Svärdet sjönk. Tro och hopp smögo sig åter till deras qvarlemnade broder, som smekte dem båda.

Flere dagar förgingo, utan att man erhöll någon kunskap om den olycklige fångens öden. Ingen fick besöka honom, eller skrifva till honom. Han var strängt bevakad och man hade icke skäl, att hoppas någon mildring i den förutsedda domen. Sonnenstern hade, på Arabellas begäran, gjort en förbön derom hos fursten, hvilken dock afslagit den. Baronen hade, i samma afsigt, fastän med svårighet, utverkat en tillåtelse för Arabella, att tala med Prinsen, hvilket aflopp lika fruktlöst. Denne hade, rörd af hennes skönhet, ungdom och olycka, emottagit henne med den mest tillfredsställande nåd och välvilja, men ej kunnat göra afseende på hennes begäran. Den anklagades brott voro för stora och för många; rättvisan kräfde ett offer; dock ville man för hennes skull låta inställa efterspaningarne efter den flydde medbrodren med vilkor, att denne aldrig visade sig inom det område, der han spridt så mycken jämmer och oreda. Detta var allt, som kunde medgifvas, och det var under sådane omständigheter mycket. Sorgsen vandrade Arabella vid Baronens sida, och skyddad af hans arm för det påträngande folket, vägen från slottet till sitt dystra hem. Öfverallt hördes utrop af beundran och nyfikenhet. Ett och annat oredigt mummel hördes äfven, hvari man kunde urskilja anmärkningar, som inneburo hädelser mot den fordna förtrollerskan på fogelsången. Baronen påskyndade deras gång, och sökte att samtala med sin följeslagerska, och hålla hennes uppmärksamhet fängslad. Det oaktadt, undföll ej den skarpsynta Arabella syftningen af de anmärkningar, som gjordes. Hon såg upp i sin följeslagares redliga, af vrede lågande ansigte. Denna blick trängde till djupet af hans själ, ehuru den nu, såsom oftast, träffade honom endast ur ett öga, emedan den vidlyftiga slöjan betäckte en del af ansigtet, och i öfrigt nästan hela den fina gestalten. Han vände sig om åt det håll, hvarifrån infallet kom, och ett ljungande ögonkast tvingade talaren till tystnad, särdeles som det beledsagades af en vältalig rörelse, som förde värjan halfvägs ur skidan.

«Nej, nej!» hviskade Arabella. «O! låt det vara; det betyder ingenting hvad man tänker om mig; – blott ingen oförsigtighet, som sätter ert ryckte på spel!»

Baronens höga gestalt, hans säkra, fasta hållning och det imposanta, som låg i hela hans väsende, verkade på de närstående så, att de villigt veko undan åt båda sidor och han förde sin skyddling snart och utan svårighet genom trängseln, hvarefter de gingo trygga och fria vägen till Arabellas boning. Vid porten tog baronen afsked.

Ransakningen fortgick emedlertid, och fången öfverbevistes om en mängd brott, hvaraf ett enda varit tillräckligt att förverka honom lifvet. Han blef följaktligen dömd till döden. Domen afkunnades och skulle gå i verkställighet morgonen derpå. Med beklämdt hjerta, inträdde baronen till Arabella aftonen före afrättningen. Hans ansigte var blekt, ögat dystert och lugnt och kring munnen sväfvade ej det veka hjelplösa bekymret, utan ett drag af beslutsamhet. Han drog en stol nära Arabellas och satte sig förtroligt vid hennes

sida. Efter en stunds tystnad, under det han uppmärksamt betraktade henne, sade han med den låga afmätta ton, som uttrycker ett efter strid fattadt bestämdt beslut. «Arabella! Ni lider; ni är olycklig. Ert lidande fräter mitt hjerta, jag kan icke se det längre. Jag uthärdar ej er smärta. Tanken på ert hårda öde bränner bort all glädje ur mitt lif. Vill ni vara uppriktig mot mig denna enda gång. Blott ett ord, Arabella! Jag begär ej mer. Säg mig – säg mig, älskar ni den olycklige?»

Han tystnade och hans öga hängde vid hennes tätt tillslutna läppar. Han tycktes vilja hemta sin dödsdom der.

«Nå!» hviskade han knappt hörbart.

«Baron Sonnenstern!» sade Arabella, i det hon reste sig upp och undandrog den hand, hon höll i sin, och i detta ögonblick tryckte långt hårdare, än han sjelf visste, och hennes blick och ansigtsdrag uttryckte en ovilja, den hon icke sökte dölja. «Tillåt mig säga, att denna er fråga är, lindrigast sagdt, obehörig, eller rättare, ni har illa valt stunden till dess framställande!»

Baronen bet sig i läppen, så att blodet spratt ut, och teg. Hans stolthet var sårad, hans hjerta blödde, han led obeskrifligt, och han tyckte, att han qväfdes; men han besegrade snart sina upprörda känslor, satte sig åter, och kännande, att en för långt drifven grannlagenhet här icke var på sitt ställe, och att icke till och med ett personligt förolämpande borde föra honom från sitt en gång fattade och af hans grundsatser gillade beslut, sade han med en lugn, från all bitterhet fri röst; «låt oss icke tvista, Arabella! om motiverne till mitt handlingssätt i detta ögonblick; de äro och måste förblifva en hemlighet för er; men gör mig blott den rättvisa, att tro, det de hvila på en bättre, en ädlare grund, än den ni tyckes förmodat. Jag försäkrar er högtidligt,» tillade han, i det han lade handen på sitt bröst, «detta har längesen upphört att hoppas; det är således icke för mig, det är för er. Ni tillåter mig derföre att jag upprepar min fråga?»

«Och ni tillåter, hoppas jag, att jag till en annan dag uppskjuter mitt svar derpå!»

«Arabella!» ropade baronen med smärtfull ton, och släppte plötsligt hennes hand, i det han tog ett steg tillbaka. Ett starkt uttryck af ovilja sväfvade på hans ansigte, och ett mörkt moln rullade öfver den ädla pannan. «Er förbehållsamhet sårar mig, kränker mig djupt; den gör detta ögonblick till det bittraste i mitt lif; dock, jag måste här försaka mig sjelf, stunden är dyrbar, svara mig dyraste Arabella, svara mig; det skall snart vara för sent, och ni skall ångra er; var säker derpå»?

Ett ögonblick stirrade Arabella på baronens ädla, stolta ansigte. Nu missförstod hon honom icke längre. «O, Sonnenstern! förstår jag er rätt, ädla, trogna vän; ni vill – nå väl – jag – jag älskar honom,») tillade hon med ansträngning och en brådska, som fruktade hon att orden skulle bränna hennes tunga, och gömde sitt ansigte i sina händer.

Baronen stod mållös och liksom förstenad, och betraktade henne med glanslöst öga och tätt sammandragna ögonbryn. En krapaktig ryckning flög kring hans mun, ordet var fängsladt och tungan stel. Derpå vände han sig om, fattade sin hatt och, efter ännu en blick på Arabella, tog han ett steg mot dörren.

«Håll!» ropade Arabella, som nu tycktes komma till besinning och fattade hastigt hans arm; men han slet sig lös, och störtade ut i den mörka natten. En verld af svarta fasansfulla tankar vältrade sig i den olycklige ynlingens själ, då han vandrade den mörka gatan fram till sitt hem. Våldsamt sönderslet den bistra stormen hvarje fiber i hans inre. «Det är slut,» utropade han vildt, «med tron på dygd, på menniskovärde. Hela verlden är blott en dyster, ryslig öcken, uppfylld af vilda djur, som sönderslita och sarga hvarandra. Den oas, jag uppsökte, var blott en hägring, en kall luftbild, som hånande drog förbi min törstande själ; dock, jag ville dö, för att få omfamna den!» Ankommen på sina rum, ombytte han hastigt kläder. Han tog sin uniform, och kastade en vid kappa deröfver, tryckte hatten djupt ned på den bleka pannan. Framför den soffa, der

Arabella så ofta setat, stannade han. Det förflutna drog än en gång i dunkla, darrande bilder förbi hans inbildning, och han förde dervid handen till hjertat, lilksom vid känslan af ett häftigt styng. »Då var hon ännu dygdig och oskuldsfull. Hon kände ej den älskades brottslighet. Hennes kärlek var blind, men icke brottslig, och nu, hvad är hon väl? – en fallen Ängel. Ha! jag vill glömma denna svaga qvinna. – Hvad säger jag? glömma! Just hennes vansinniga kärlek gör henne ännu dyrbarare för mitt hjerta. När hon så kan älska en brottsling, menniskoslägtets fiende, dess afskum; huru mycket mer skulle icke detta stolta, lågande hjerta, så skönt i sin vilda passion, hafva älskat. – Ha! det är allt ett, dygd och last; skuld och oskuld. Bort – bort – jag qväfs – luft.» – Han tryckte båda händerna för ansigtet, och störtade derefter ut.

Klockan slog just tolf, och stjernorna tindrade klart på den bjertblå himmelen, och vinden drog uppfriskande och sval förbi den olycklige vandrarens brännande ansigte. Uppkommen till fängelset, efterfrågade han vaktmästaren. Denne var ej tillstädes. En ovanlig rörelse och oro märktes på gården, vid ingången sprungo menniskor om hvarandra, och ljus skimrade i den långa förstugan. Slutligen fann han vaktmästaren. De togo vägen öfver gården, och ljudet af deras steg försvann snart i de krokiga gångarne.

TIONDE KAPITLET.

«O harm him not!» she said; «for God's «sake, do not let the stones fall upon him! «Can you see him, Can he move his hand? «take the black earth from his face, that «he may breath!» – The dead and the living husband.

Baronen hade icke förr lemnat Arabella, än hon intogs af en dödande, oförklarlig oro, och då ljudet af hans steg försvann i trappan, sprang hon upp, störtade ut, och ropade honom tillbaka, men han hörde blott genljudet af sin egen röst i den tomma förstugan och från de mörka ensliga gångarne. Hon vände förtviflad åter. «Hvad ämnar han göra, den oförvägne!» suckade hon vid sig sjelf, och nu for hon förskräckt tillsammans. En förfärlig tanke uppstod i hennes inbillning. «Jag har det,» ropade hon, och vred ångestfullt sina händer. «O, jag olyckliga! hvad har jag gjort? han skall gå en säker död till mötes, för att – för att – » Hon kunde icke längre uthärda den starka själsspänningen. Kroppens krafter öfvergåfvo henne, och hon sjönk i ett tillstånd af sanslöshet; men det var icke denna medvetslösa dvala, som vissa, förfärliga stunder är en lindrande balsam på den ömtåliga själens sveda; icke denna välgörande domning, som liksom strör ett stillande vallmodoft öfver hjertats marter, och, för en stund åtminstone, gjuter glömskans mörker öfver qvalens blodiga tummelplats. Nej! det var denna plågsamma fysiska vanmagt, då man liksom sitter tyst och lyssnar till skränet af sin egen vilda smärta, – då man, skendöd hör locket tillskrufvas öfver sig, och icke med en rörelse, en suck kan ge tillkänna sina dödsqval. – Ljud af steg i trappan nådde hennes öra, och verkade som ett elektriskt slag. Hon spratt till och upplyfte långsamt det tunga hufvudet. Hennes matta öga sökte förgäfves urskilja den ankommandes drag. Hon såg blott den främmandes höga, mörka gestalt, som tycktes tveka att nalkas.

«Kom, kom!» hviskade hon ändtligen; «mitt öga är skumt och hufvudet oredigt; jag ser blott en skugga derborta.»

«Olyckliga Arabella!» ropade baronen med bruten röst. «Ah! är det ni Edvard ? kom närmare; gif mig er hand; så! nu igenkänner jag er!»

«O, Arabella, att jag skulle upplefva denna stund; jag hade ämnat er ett bättre, ett gladare möte, men det var för sent!»

«Han är således död, den olycklige?» Baronen vände sig bort, utan att svara.

«Säg mig allt,» bad Arabella, «dölj ingenting; det är bäst jag får veta allt nu, och af er.»

«Jag hade, då jag lemnade er, uttänkt en plan till den olyckliges räddning, och gick att verkställa den. Då jag, efter att hafva vidtagit nödiga förberedelser, infann mig vid fängelset, hörde jag ett pistolskott. – Förskona mig, Arabella! jag kan icke beskrifva er mina känslor vid den underrättelse jag emottog. Edra äro knappt grufligare i denna stund.»

«Edvard! hvad vågade ni,» sade Arabella med ett skimrande ögonkast, som likt ett sjernskott genombröt skymningen, och flög helt nära baronens ansigte; «betänkte ni, att om ödets domslut ej gått ert i förväg, hade ni öfverhopat mig med gränslösa samvetsqval och lidanden; eller, tror ni väl, att jag velat köpt min lycka så dyrt; att jag velat på er graf rest min lyckas tempel. Nej Eduard, tro mig, *det är bäst som det är!* Måtte ni likväl aldrig, under så bittra omständigheter medgifva sanningen af denna sats!»

«Det gifves omständigheter så bittra,» sade baronen, och stadnade plötsligt, men tillade derpå, «att man kan förr dö, än underkasta sig dem.»

«Åh, nej Edvard!» sade Arabella sagtmodigt, «ingen kalk är så bitter, att man ju ej kan tömma den, blott man ej säljer sin samvetsfrid. Mycket kan man förlora, blott icke sitt lifs lif, sin inre hvita seraf. När jag kan tänka så, Edvard; huru mycket mer ni, för hvilken framtiden säkerligen bereder ett ljufvare öde.»

«Tala icke så, Arabella! sade baronen dystert; «ödet är af jern; det låter icke besegra sig; jag skulle annars väl försöka en strid på lif och död, och jag har aldrig känt det tyngre, än i närvarande stund, då det nekar mig hvarje försök till lindring i er smärta. Döden är den obevekligaste; han antar ingen lösen; han håller sitt rof; – men det är sent, jag bör lemna er, ni behöfver gå till hvila?

«Till hvila? Edvard, nej till tårar!»

«Tårar! ja, väl den, som kan gråta! tårar äro qvalets balsam; det sjuka sinnet blir bättre sedan!»

«Åh ja, *bättre!* helt visst, när det framfarna är förgätet, det närvarande en sömn i jorden, och det tillkommande en ljuf och salig dröm.» Hon böjde sitt hufvud, och bittra tårar rullade ned på hennes bröst.

«De äro välgörande dessa tårar; de släcka smärtans brand och lätta det beklämda hjertat,» sade baronen ömt, och äfven hans öga var fuktadt, då han till afsked tryckte Arabellas hand till sina läppar.

Följande morgonen, då baronen besökte Arabella, fann han henne lugnare, än han vågat hoppas, och förgäfves förlorade han sig i gissningar öfver motsatserna i hennes uppförande.

«Jag har skickat bud på er; förlåt mig Edvard! Ni skall hädanefter icke besväras af mig. Jag begär af er en tjenst, den sista.» Hon vinkade honom att stiga närmare. «Ser ni derute,» hon stod vid fönstret, «der borta på höjden! svarta foglar slå sina cirklar, och skrika sin liksång; vet ni hvad det betyder?»

Baronen såg henne förvånad i ansigtet, nästan hemsk öfver det lugn, hvarmed hon talte.

«Nå väl,» fortfor hon, «gif jorden, det jorden tillhörer; förstår ni mig?»

«Fullkomligt.»

«Ännu en sak; förlåt om jag plågar er, är ni ännu fast vid er föresats att lemna S – ?»

«Bestämdt.»

«Och, får, jag fråga anledningen; ty detta beslut öfverensstämmer icke i öfrigt med er resplan.»

Baronen såg förvånad på henne och svarade:

«Jag nekar icke att min tilltänkta snara resa härifrån är en tillfällighet, icke beräknad.»

«Nå väl! och denna tillfällighet?»

«Är en hemlighet, Arabella ! som jag omöjligen kan meddela er.»

«Och ni behöfver det icke heller. Emedlertid torde en tillfällighet, lika oförutsedd, förändra detta ert beslut. Förhasta er derföre icke; och nu – nu måste vi skiljas. Innan dess tillstår jag för er, att jag i går sade en osanning, som höll på att blifva mig dyr; det var den första, Edvard ! kan ni förlåta mig den?»

«Arabella!» ropade baronen rörd, och lät sin blick med ett outsägligt uttryck af känsla hvila på hennes ansigte ; «förstår jag er rätt ?»

«Kanske, och kanske också inte; det skall tiden utvisa,» sade Arabella långsamt, utan att besvara baronens varma blick. Hon lade i stället sakta sin hand på hans arm och hviskade ett vänligt «farväl;» derefter nickade hon och försvann.

Dagen derpå, i sjelfva gryningen, återvände tvänne unga ryttare från en promenad i granskapet af staden. Inga vandrande syntes ännu den tidiga timman på de ödsliga gatorne, der dag och natt stridde med hvarandra om företrädet. Skuggan trädde dock allt mer och mer tillbaka, och ljusningen utbredde sig och tog småningom öfverhand. De ridande nalkades ett hus, hvars alla fönster innanföre voro betäckta af hvita lakan. Från ett af dessa, beläget i öfra våningen syntes mellan vecken af det hvita linnet ett hufvud. Man skulle godt kunnat taga det för en marmorbild, så i anseende till dess skönhet, som ock dess utomordentliga hvithet, om icke en lätt rörelse med ena handen vittnat, att bilden hade lif. Helsningen besvarades från en af de ridande, som i detsamma visade på en grön qvist, den han bar i knapphålet af sin rock. Bilden smålog, vinkade ännu en gång med handen och drog sig derefter tillbaka. De ridande fortsatte sin väg, och ingingo utan buller genom en bakport i huset, der de bodde.

Innan kort utbredde sig det ryckte i den lilla staden, att liket efter en viss missdådare, hvilket androm till varnagel fått sin plats mellan himmel och jord i stället för att gömmas i gjorden, på ett obegripligt sätt försvunnit. Förgäfves forskade man efter orsaken till detta under. Kort derpå erfor man, att den aflidnes olyckliga enka lemnat staden och flycktat; man visste icke hvart; och att endast hennes trogna Feodora varit henne följaktig. Det blef nu en allmän förmodan, att det varit enkan, som föranstaltat begrafningen af liket, eller också kanske fört det med sig. Hvem kunde veta, huru dermed rätteligen förhöll sig.

Icke förr hade baronen erfarit rycktet om Arabellas försvinnande, än han skyndade till hennes boning, och fick der den bedröfliga uppgiften besannad. Hon hade flytt i mörka natten, utan att till någon meddela sitt uppsåt, utan att taga afsked af någon, och utan att medföra något. Denna underrättelse förkrossade helt och hållet den arma baronen. «Det var således den visshet, jag hade att vänta af tiden,» suckade han, då han lemnade den öde boningen, och återvände till sin, den han icke fann mycket gladare.

Under det att baronen gjorde alla möjliga försök, att erhålla kunskap om Arabellas tillflycktsort, och hans kammartjenare Nicolai dervid var honom behjelplig med en fintlighet och bakslughet, som skulle kunnat anstå en fransysk polisbetjent, erhöll man många intressanta och ändamålsenliga upplysningar om den hemlighetsfulla familjen. Man erfor, t. ex., att Arabella hade en äldre bror, som var gift och bosatt – *man visste icke hvar*; att fadren, den fordna värden på Fogelsången, allt sedan hans svärson arresterades, varit osynlig, emedan han densamma dagen rymt sin kos, och att han nu uppehöll sig *någonstädes*, förmodligen utomlands: ja, man ville till och med veta, att Arabella, om aftonen före sin afresa, skrifvit bref, och att Feodora hemtat ljus till förseglingen, hvilket allt yttermera bekräftades af den starka lukten af parfym-lack,

som ännu om morgonen kändes i rummen, samt att Feodora bortburit dessa bref och lemnat dem till – *någon*. Vidare trodde man sig med full visshet kunna förmoda, att Arabella företagit sin flyckt ut genom stadens östra tullport, emedan den vestra stod under reparation och var alldeles igensatt af stelager och timmer, så vida nemligen, hon ej begagnat den lilla för tillfället anlagda bron, öfver hvilken man, genom en liten omväg, ganska riktigt kunde komma ut på samma landsväg, hvartill vestra tullporten, då den var i ordning, gaf en genare utgång.

Då baronen genom dylika underrättelser, dem munsiör Nicolai frikostigt, och ej utan en viss stolthetskänsla öfver deras vigt och betydenhet, meddelade sin herre, slutligen fann, att alla efterspaningar derstädes voro fruktlösa, och att alla försök, att komma den intressanta flycktingen på spåren, strandade mot den omsorgsfullhet, hvarmed hvarje steg har var taget, för att förekomma en dylik upptäckt, beslöt han omsider att företaga sin resa åt främmande länder. Kanske att hoppet, som i ungdomen målar så gerna i grönt, äfven nu gjorde sina snabbmålningar, och att kärleken framför dem höll sitt optiska glas, hvilket jemte sin förmåga, att närma och förstora föremålen, äfven har den högst egna att förgylla dem. Baronen hoppades kanske, att, under denna sin resa, upptäcka de spår, han nu förgäfves sökte: en ganska öfverdrifven förhoppning, vid betraktande af den rymd, han hade att genomsöka; men hvad betyder en sådan småsak för kärleken! han skyr beräkningar öfver hvad som är möjlligt; och liksom den, hvilken hade tron, kunde gå på vattnet, likaså kan den, som har kärlek flyga öfver vattnen och hela jorden.

Baronen glömde sålunda icke, hvarhelst han for fram, förnämsta ändamålet med sin resa, som var att vinna kunskap, eller hellre *kunskapa* i en sak, som närmare rörde hans hjerta, än hans hufvud; och om kunskap står att vinna genom «postvagns- och ångbåtsfarande,» så skulle visserligen vår baron intet bli oäfven till slut. Det *vetande* han eftersträfvade var likväl ingalunda af det man, liksom »musiken på en italiensk gata,» får för ingenting, utan det kostade honom stundom sina goda fyrkar; det oaktadt var han outtröttlig. Hvarje gång, han såg en skön älskvärd qvinna, tänkte han på henne, som var ännu långt skönare. Hvarje svart öga såg han med rörelse; dock var han aldrig i fara att misstaga sig. Såg han någon gång ett aflägset tycke hos någon mörk, liflig fransyska med svarta, glänsande hårflätor, (ack, de voro icke så rika som hennes); så märkte han snart, att det varit en synvilla; och väckte någon högväxt dam på den fashionabla Kingsstreet i London hans uppmärksamhet, fann han, då han skyndade fram, ur blicken från de långa, mörka ögonens ovaler, ej denna varma stråle, icke denna skimrande låga på det mörka djupet: det var snarare en svart stillastående emalj, och den fina långa silkesfransen, som skuggade stjernorna i Arabellas ögon, saknades, läppen svällde mindre röd; pannans hvalf var ej så högt, så ljust, så hvitt; kinderna buro ej dessa höga rosor; och framför allt saknade han hos alla denna förtjusande liflighet, denna friskhet och smidighet i de minsta rörelser, denna egna rörlighet och ledighet i väsendet, som i hans ögon utmärkte Arabella. Så genomreste han England, Frankrike och en del af Tyskland, sökte som Diogenes, och liksom denne, fann han ej det han sökte. Läsaren må likväl ingalunda tro, att han reste som en ny Don Quixote, en chevalier errant, eller som Kotzebües stumme riddare. Hans resa var äfven i vidsträkt bemärkelse en upptäcktsresa. Med såväl den fashionabla verlden i de förgyllda, dånande coupévagnarne, som ock med den merkantila, som rullar på jernvägarne gjorde han bekantskap. Såväl de skämtande, slätkammade dandies hos Almaks, som ock den tofvige, groggdrickande, John Bull voro föremål för hans uppmärksamhet och reflektion. Skottland, detta romantiska örnnäste, genomvandrade han till fots, besökte mången ridderlig borg, månget härligt, förtjusande ställe, förevigadt af Shakespeares och Scotts snille. Förvånad och salig stod han första gången omgifven af denna jättelika och kraftfulla natur, och betraktade hänryckt de höga bergmassorna, hvilkas toppar, här och der genombrutne af någon naturens revolution, tycktes vidröra himmelens fäste. Hvita molnmassor flögo genom öppningarne, och dröjde här och der på höjderne. An tyckte han sig se en af Ossians andar: «The spirit of the hardened Frowns,» än åter, «a gloomy messenger of the Tomb,» och än en skimrande skepnad «a lovely shade,» som vinkade sin qvarlemnade älskling «to the happy Halls of Odin.» – I Frankrikes hufvudstad, «Europas praktförmak,» uppehöll han sig en längre tid, och hade derunder tillfälle

att beundra detta lifliga, intressanta, vänliga folk, bland hvilket äfven ringare individer skulle kunna göra mera giltiga anspråk på umgängeston och savoir vivre, än mången uppblåst bördsaristokrat i andra länder: detta folk, rosdoftande och friseradt, som i sin boudoire synes så vekligt och småaktigt; men hvars mod och bragder förmått skaka och förvåna verlden. – Med inre rörelse och förtjusning såg han Rhenens sköna stränder.

«A blending of all beauties streams and dells «Fruit, foliage, crag, wood, cornfield, mountain, wine «And chiefless castles breathing their farewells «From gray but leafy walls where Ruin greenly dwells »Adieu to the fair Rheine.»

I Tyskland, Europas universitet, uppehöll han sig en tid, hvarunder han gjorde sig närmare bekant med detta folks så egna litteratur, der skaldekonstens heliga fäder tala i gåtor, som oraklet i Delphi, och från hvars dunkla helgedom abderiterna i norden hemtat mönster för sitt skaldskap, och bildat sitt skönhetssinne, fast de nu, liksom deras bröder i Abdera, nödgats läsa in sitt konstverk för dess oanvändbarhets skull. Reflektioner af dylik beskaffenhet sysselsatte vår resande under hans vistande i Tyskland, men med de sköna derstädes äfventyrade han ej något misstag: de voro så långt ifrån att likna hans ideal, tyckte han, som det vakna tillståndet är vida skildt från det slumrande (ett magnetiskt slummer torde han hafva ment). Deras kallbräckta enthusiasm var himmelsvidt skild från den varma, söderländska lifligheten hos det arabiska mönstret.

Sålunda seglande, åkande och vandrande, reflekterande och jemförande kom han slutligen, Gud vet bäst huru, till Köpenhamn, der han dock ej länge uppehöll sig, utan att hafva som hastigast tagit dess förnämsta märkvärdigheter i ögonsigte, samt på närmare håll, hoc est, med tillhjelp af operakikare, sett H. M. Konungen samt Oehlenschlæger och fru Heiberg, mamsell Fieldsted och spelmannens och improvisatörens författare m. fl., hvilket allt, i förbigående sagdt, väl ej kan kallas otidig nyfikenhet, beslöt han, att ofördröjligen företaga färden till sitt eget fäderneslånd, hvarifrån vinden öfver sundet förde honom helsningar allt då och då.

ELFTE KAPITLET.

«Do, re, mi, fa, sol, la si.» – «Svart, fru doctorinna?» for hon för- «vånad tillbaka «svart? – svart är «resefärg och brudfärg och galafärg «och i Rom furstebarnsfärg, och i Spa- «nien är det en Rikslag, att hoffolket, «likasom i Marocco Judarne, skola gå «klädda i svart.» Jean Paul.

I en vacker, ljus våning, belägen i midten af staden och med utsigt åt torget, residerade baron Sonnenstern sedan några timmar, hvarunder han gjort sig temligen förtrolig med sina nya comforts; och satt nu och språkade med dagens tungor: tidningarna. Han hade redan bytt komplimenter med den fashionabla Statstidningen, lyssnat på Minervas gnat och Aftonbladets speord, då han bland Allehandas många intressanta notiser äfven fann en angående theatern, som förorsakade, att han straxt kallade sin kammartjenare och affärdade honom till herr Berg. Sedan munsjör Nicolai för bättre minnes skull upprepat det enstafviga namnet två gånger, aflägsnade han sig för att uträtta sin herres uppdrag, hvilken emellertid, och i väntan på hans återkomst, höll ett litet «Back-Parleur» med sjelfva huldgudinnan Freja. Monsiör Nicolai kom snart tillbaka med den underrättelse, att herr Berg sjelf icke hade tid, men att en af hans elever skulle uppvakta «monsieur le baron» i hans ställe. «Det är godt Nicolai,» sade baronen småleende åt den något egna benämningen på en hårfrisörs handtlangare, och fortsatte sin läsning. Den blef afbruten genom en knackning på dörren. Den främmande inträdde. Det var en högst gentil ung man med barbe du chât och en intagande frisure, käpp med långa dofsor och lorgnett i halsked.

«Ni har önskat, Herr Baron! –»

«Ja, ja,» sade baronen med en flyktig blick på den smakfulla cheveluren, i det han tänkte vid sig sjelf : «det der är inte så rasande, för att vara af en elev; hans mästare måtte just vara en öfversittare i professionen,» hvarefter han yttrade: «Är min herre färdig, jag har brådtom!»

«Oui monsieur parfaitement!»

«Nå så var god och börja,» bad baronen i det han kastade en handduk om sin hals.

«Som ni behagar,» sade Adonis och tog graciöst en pris ur en gulddosa – «Nous commencions!» tillade han derpå, utan att röra sig af stället.

«Men, min herre, så skynda då!» ropade baronen otåligt. «Ni hör ju att jag har brådtom.»

«Nå, nå, vackert, min baron!» sade främlingen stött, «jag gör det allsicke för vinst skull.»

«Nå, så för tusan! gör det con amore,» ropade baronen med stigande otålighet.

«Nå väl,» sade Artisten härskande sig och drog upp ett stort papper med noter. «Per ubbidir la» och nu sjöng han med stark och välljudande röst Italienska skalan »Do, re mi fa sol la si do etc. i tre oktaver fram och tillbaka. «Hum! Comme ça, jag har gått för fort, det märkes straxt på rösten; *trenne trappor upp* och lika många ned, diable! det står ingen ut med!»

Förvånad stirrade baronen på sångaren, hvilken, så snart respirationen åter kommit någorlunda i ordning, fortfor: «Falcetten, monsieur le baron, är röstens flageolettoner toner: man bör vara angelägen om att den får sin tillbörliga mjukhet och skönhet (jodel), entendez vous? Men för att gifva er ett begrepp om ett riktigt föredrag i sin helhet, så vill jag sjunga för er Rossinis ««Il rim provere,»» det är ett charmant stycke orden af Metastasio? (sjunger)

«Mi lagnerò tacendo» (ici vous rester un peu pour tirer la respiration;)

«Della mia sorte amara» (con spirito!)

Ah! (un soupir!) «ma ch'io non t'ami, o cara,» (här kan man anbringa en tremulant på fame voili «ca – – – ra» – med tremulanten är herr Berg mycket noga!)

«Ni exequerar den också med en berömvärd noggranhet,» sade baronen, hvilken uppträdet nu började roa, «behagar ni fortfara!»

«Maestoso, «non lo sperer da me no (här böra tonerna dö bort och försvinna som ett sakta eko i en harmonisk suck).

«Vous avez une belle cadence!» försäkrade baroneten, som under tiden intvålat sin haka och nu var sysselsatt med det infama verktyg, som Baggesen rättvisligen kallar «hin gudspidsk som

«Hudfledter, skiænder, brænder, bider, «Skamferer, skiærer, sönderslider, «Lig Middelaldrens Attila «Hvær Modstand ham i Farten stöder «Paa hans förfærderlige Tour «Nordvest, sydvest, frem og tillbage, «Midt paa, tværs om, og kring din Hage «Hvor snart af Skov og skiøn Natur «Af Krat, og blomstrende Kultur «Og hvad der ellers laer sig rage «Der bliver meget lidt tillbage. –

«Ursäkta mig, min herre!» sade nu baronen, i det han slog Eau de Cologne på handduken och försigtigt vidrörde sin afskalade haka, som i dag, för lektionen, väl fått en och annan ömtålig punkt, den der vid

spritens annalkande gaf sig tillkänna.

«Ursäkta mig, min herre! jag ämnar mig på operan, klockan är snart half till sju och – – »

«Magnifikt, min herr baron! jag ämnar mig också dit, det är en féerie comedie af Mozard. Ni får då tillfälle höra mamsell Lind. Hon är en af Herr Bergs elever, liksom er ödmjuka tjenare.»

«Så! fägnar mig.»

«Jag får då äran rekommendera mig au revoir.»

«Coda! fördömda pratmakare!» mumlade baronen för sig sjelf, i det han drog på sig sin lifpäls och tryckte hatten öfver de obrända lockarne, som i anseende till sånglektionen förblefvo utan handläggning, hvarpå de ingalunda förlorade.

Baroneten vandrade emedlertid åstad i det klaraste månsken. Det oaktadt var lycktan i brinken tänd, och lyste med ett rundt, rödaktigt sken, likt månen i Preciosa. Han gick förbi slottet, öfver Norrbro, lemnade Gustaf Adolfs bysten till venster och befann sig snart på Amphiteatern bland en mängd lorgnerande dandies af båda könen. Orchestern började, men det var icke Mozarts Zauberflûte, utan den romantiska ouverturen till Euryante, som den tiden var nästan lika mycket omtyckt, som Lucie kort derefter. Herr Adolar hade redan upplåtit sin mun, och med en viss halfqväfd halsduksstämma falcetterat: «uti mandelträdens lunder &c.; mamsell Lind, som Euryante, hade, helsad af publikens applaus, sjungit den vackra cavatinan: Eko i dalen &c.;» och fru Enbom framvåndats sina försäkringar om vänskap; då, midt under dennas komplott med Lysiart, baronen, hvars uppmärksamhet icke mera var så fängslad vid scenen, kastade en blick omkring sig bland åskådarne. På en gång bleknar han.

«Hvem är den svartklädda damen der, med det blonda barnet på sitt knä?» sade i detsamma hans granne, som med beväpnadt öga tycktes med lifligt intresse betrakta en person på första radens loge. «Känner ni henne?»

«Inte! Ella è afflitta – hon har sorg! sådane enkor och en faderlösa kunde man med nöje «söka upp och trösta!» fortfor frågaren. –

Emedlertid voro flere ögon riktade åt samma loge, och den svartklädda började väcka allt mer uppmärksamhet. Hon tycktes vara helt och hållet okunnig derom, ty hon lemnade uteslutande uppmärksamhet åt operan, och under mellanakterna lekte hon med det lilla barnet, som satt på hennes knä, och som tycktes vara allt för litet, för att kunna hafva något nöje af operan. En svart spetsslöja betäckte den sköna qvinnans hufvud, hals och skuldror. Som hon satt i en af sidologerne, och sålunda hade svårt att se, hvad som tilldrog sig på samma sida af teatern, vred hon sig åt sidan, för att kunna uppfatta scenen vid vattenfallet, som förekommer helt nära kulischen. Nu såg baronen hela den fina, välkända profilen och en del af halsen, som intill slöjan lyste alldeles bländande hvit. Några minuter sednare möttes deras blickar. Var det inbillning, eller sprungo verkligen några nya rosor upp vid randen af det mörka floret? baronen tyckte så; han fick dock ej tid att öfvertyga sig derom; ty i ögonblicket vände sig den svartklädda bort, hviskade några ord till ett äldre fruntimmer, som satt bakom, upplyfte derefter barnet i sina armar och lemnade logen. Baronen hade ej förr märkt denna rörelse, än han, anande dess orsak, med en otålighet och en brådska, som stod illa tillsammans med det gentlemanlika i hans hela personlighet och sätt för öfrigt, gjorde en skyndsam reträtt i trängslen. Här trampades en tå, här snuddades flöjerne af en rosentyllsbarett, här skrubades en toque ur sitt esse, här föstes en bedofsad käpp till sides med en sådan fart, att den derpå hvilande hakan, beröfvad sitt tillfälliga stöd, föll centnertung på den framför sittande damens pellerin, och befann sig sålunda plötsligt i färd med en glänsande boas; en arm slängdes pocker i våld, just då den skulle transportera en delikat pris till egarens näsa, och de dyrbara kornen förskingrades till ringa fromma för

grannarnes ögon. Han, hvars otidiga brådska förorsakade all denna oreda, hade emedlertid, omedveten af den förstörelse han åstadkommit, eller till äfventyrs helt och hållet liknöjd derför, hunnit dörren, och skyndade de välkända gångarne uppföre, hviskade några ord vid en af första radens vaktmästare, ilade derifrån åter ned för trappan och ut på gatan. Här var det mörkt som de 3 första skapelsedagarne, knappt kunde baronens vid det starka ljusskenet vanda ögon i det djupa plötsliga mörkret urskilja de närmaste föremålen, men icke förr hade han hunnit vänja sig vid den hastiga omvexlingen, än han öfvertygade sig att han icke misstagit sig. Några få steg från stället der han stod, blef han varse den person han sökte, som med lilla barnet uppsteg i en vagn, hvilken genast derefter rullade långsamt bort. Baronen styrde sin kosa åt samma håll och hade icke svårt vid att följa dess fart, som ingalunda var brådskande. Han hade dessutom en säker ledare: kärleken. Visst skeno lycktorna matt, månan lyste icke mera, och skymningen sänkte allt då och då en förlåt mellan honom och hans synmål; men han förlorade det dock icke ur sigte, vagnen stadnade nu framför en öppen port, vagnsteget nedfälldes och ett fruntimmer steg ur och ilade upp för trappan. Här såg baronen icke annat än en mörk förstuga, som gapade honom emot. En dörr öppnades och vid den ljusstrimma, som stal sig ut, såg han Arabella med barnet inträda. Ett ögonblick höll baronen tvekande handen på nyckeln, men han besinnade sig och drog den hastigt tillbaka. Han ville icke så ögonskenligen mot hennes vilja närma sig henne. Han kände icke hennes nya förhållanden. Nu såsom vanligt satte han henne i första rummet och sig sjelf i andra. Han öfvervann sin egen längtan, sitt hjertas önskan, för att skona henne för en öfverraskning, som möjligtvis kunde försätta henne i bryderi. Efter att noga hafva tagit märke på huset, aflägsnade han sig med föresats, att först dagen derpå återvända, för att besöka Arabella, då han vid ankomsten till sitt logis emottogs af den gamla pratsamma portvakterskan, som i städerskans ställe för aftonen åtagit sig baronens uppassning.

TOLFTE KAPITLET.

«Han klappar svagare: hans hand med möda «Förmår att hjertats önskan understöda. «Nu öppnas dörren: han ser en varelse «Bekant; men ej den efterlängtade.» BYRON.

«Det är allt bra, min gumma,» sade baronen upprymd och hjertligt leende åt den gamlas beställsamhet vid ordnandet af hans thebord, och han rogade sig, att under tiden språka med henne ; helst han såg, att det var för henne ett nöje.

«Hvem bor i det stora hvita huset på – gatan med gröna löfverket och förgyld á la grecque på façaden?» frågade han slutligen, sedan han fått gummans språklåda i gång.

Hon blef plötsligt alfvarsam, och kastade förstulet en blick på baronen. «Och hvarföre så, kära herre?» frågade hon tillbaka efter en stunds tystnad.

«Åh! ingenting, jag önskade blott veta. –»

«Bry er icke derom: ni är en så god, ung, vacker herre; bry er icke derom, icke alls!»

«Hvad nu! »sade baronen leende, »spökar der?»

«Spökar? Ja! onda andar hålla till der; det är visst: bry er icke derom, kära herre.

Utan att rätt veta orsaken, erfor baronen en obehaglig känsla vid detta gummans tal, som beledsagades med en skakning på hufvudet, och framfördes med en högtidlig sväfning i rösten; icke destomindre sade han med ett tvunget leende: «Ja, ser du min gumma! jag har alla dagar tyckt om det öfvernaturliga; spöken äro just lockande för mig: jag har länge haft lust att en gång se dem på närmare håll, men du talar väl liknelsevis

eller hur?»

«Ja! – nej! – allt som man tar det; men i huset med gröna guirlanden är icke allt, som det bör vara; lita derpå. Hvar menniska vet det utom – – utom sådane unga främlingar, som ni,» tillade hon med en varnande åtbörd och en blick full af alfvar.

«Jag vill slå vad, att du talar hyperboler; der bor säkert en vacker qvinna, en *farlig,* men icke *ond* ande: är det icke så?»

«Farlig och ond, båda delarne!»

«Och skön som en engel, icke så?»

«Som en fallen engel. Jag säger än en gång, akta er, kära herre! Har ni sett henne?»

«Ja!»

«Ack, du store! – då är det för sent!» ropade gumman med oförställd ångest; «det är för sent!»

«Hur så ? klockan är ännu icke tolf: vid midnatt är andarnes tid,» skämtade baronen, men de lekande orden kommo ur ett kallt bröst.

«Och hennes också!»

«Menar ni,» sade baronen plötsligen tankfull, «att jag skulle kunna få tillträde ännu i afton?»

«Få tillträde?» upprepade gumman spefullt; «helt visst ni och hela verlden, hvad stund som helst, om det ock vore hennes sista!»

«Men alfvarsamt, min gumma! hvad säger man om den der sköna qvinnan, och hvarföre är hon svartklädd?»

«Svart?» sade gumman, som icke hörde mer än början och slutet af baronens fråga, «ja, som ni säger, svart som jorden! – ««hvad man säger?»» Fy, hära herre fy, fy! det må ni fråga de unga eleganterne här i staden: det är ingen, som icke är bekant, – som icke är som barn i huset.» –

Nu var baronens tålamod slut. Han sprang upp. «Och jag säger det är osanning, den största, den svartaste en giftig tunga hopspunnit,» dundrade han: «tag hit min pels! det är blott smädelse, gement förtal.»

«Ja, så säga de alla – stackare! till en tid, och hon ställer sig så god, den ormen.»

«Det är nog,» afbröt baronen; hvar är min hatt?»

«Ni har den på er!»

«Mina galoscher, ville jag säga?»

«Ni har dem äfvenväl, herre!»

«Hum!»

«Gå inte ut i natt, kära herre!» bad gumman; men baronen svarade ej, utan aflägsnade sig skyndsamt.

«Den ungdomen!» mumlade den gamla, under det hon lyste honom utför de slippriga stentrapporne.

Det är förgäfves att söka skildra den unga mannens känslor, då han vandrade den sena timman öfver de

ödsliga gatorne mot norrbro. Dyster blickade han ned i den mörka strömmen, som brusade lik stormen i hans egen själ. Några ljuspelare från fönstren af de kringliggande husen och närstående lycktorna gledo öfver den rörliga vattenytan, och darrande spredo sig ljusmassorna på de krusiga vågorna. Högtidlig blickade kung Gustaf Adolf ned från sin piedestal med sina fyra drabanter. Vakten ropade tolf, då baronen svängde förbi operahuset. Ankommen till det omtalade hvita huset med festonerne, fann han öfra våningen starkt upplyst, då deremot den undra var helt och hållet mörk. Han gick genom porten, som stod öppen, till förstugan, hvari en bronslampa spred ett klart ljus. På ömse sidor voro dörrar, som alla voro lästa. I trappan mötte han betjenter i livré, och från öfra förstugan blef han införd i en tambur; och då han lemnat sin öfverrock, inträdde han i salongen. Han genomgick flere gentilt möblerade och eklärerade rum. Nu hörde han sorlet af röster. En grufligt smärtsam känsla genomfor honom och liksom skar hans hjerta. Han vände sig om. «Bed din fru,» sade han hastigt till betjenten, som följde honom, «komma hit ut på några minuter; en främling önskar ett enskildt samtal.»

Betjenten såg litet förvånad på baronen, men just denna blick öfvertygade honom om det opassande af en motsägelse. Baronens hela utseende och hållning tillät ingen tvekan. Betjenten gick alltså att uträtta sitt uppdrag, och hörbart klappade baronens hjerta de få ögonblick, som förflöto, innan hans ärende kunde vara utfördt. Ändtligen flögo dörrarne upp, och en elegant klädd dam inträdde. Baronen studsade. Ett bländande skönt, icke helt och hållet obekannt ansigte mötte hans blick: »bekant, men ej den efterlängtades.» Långsamt och liksom för att gifva baronen, hvars lifliga öfverraskning icke blef oförmärkt af den, som länge behandlat männer, som dockorna i ett spel, tid att sansa sig, nalkades den sköna värdinnan sin bleka gäst.

«Det är en högst angenäm öfverraskning, Sonnenstern, att se er här; likväl är det andra gången i dag, jag haft det nöjet n'est ce pas.»

«Mamsell Amelie,» sade baronen med en låg men stadig ton och med en ryckning på de fina läpparna, «den sinnesstämning hvaruti jag befinner mig, hvilken icke kan undfalla er, tillåter mig ej göra några förklaringar öfver min dristighet att begära att se er; jag kan blott försäkra, att er anblick har bortryckt en tung sten från mitt hjerta.»

Som verkliga syftningen af dessa ord var för den tilltalade helt och hållet främmande, upptog hon dem i en annan mening och den tydning, hon gaf deråt, framkallade i hast en täck färg af tillfredsställd fåfänga öfver det smicker, hon trodde dem innebära, på hennes vackra kinder; och likväl sökte hon i samma stund värja sig från den misstankan, att hon varit tillgänglig derför. «Kanske har jag den lyckan, att hafva något aflägset tycke med något för er dyrbart föremål, hvars bekantskap ni gjort under er utrikes resa?»

«Tvärtom, mamsell Amelie! tvärtom,» sade baronen med ett det vackraste leende; «kopior hafva aldrig varit min sak.»

«Jag vet det,» afbröt mamsell Amelie, och fortfor i samma ton: «ni har alltid lutat åt det *originella*; men kom nu Sonnenstern! Vi må afgöra den saken en annan gång: ni är min gäst, och det skall vara mig ett nöje, att införa er i min samling derinne; der är mycke, som förtjenar att ses, dock fruktar jag, ni skall finna högst få praktverk. Kom!»

«Icke nu, icke *nu,* ursäkta mig mamsell! jag bör icke längre beröfva edra gäster er person, den förnämsta prydnaden i deras lag; ursäkta, jag rekommenderar mig.»

«Nå, icke var det något farligt!» sade baronen, då han, efter förnyade ringningar, blef insläppt af den gamla portvakterskan.

«Bevara mig! är ni allt tillbaka kära herre? Om förlåtelse, jag måste hemta nyckeln till ert rum; inte trodde jag herr baron skulle vara så snart tillbaka, tålamod bara litet grand!» Och nu vandrade gumman ned för

trapporne och lemnade baronen i mörkret; men baronen var icke i humör att bli ond eller förtretad öfver småsaker: han stod derföre ganska tålmodig i mörkret, och med ryggen stödd emot kammardörren hvisslade han på baletten i Euryante. Ändtligen såg han ljus skymta och straxt derpå det hvita kråset af gummans mössa.

«Men min vän,» sade baronen följande morgonen, «jag glömde att fråga hvem som bor i den undra våningen af huset med guirlanderne?»

«Återigen huset med guirlanderne!» sade hans språksamma uppasserska, «jag ser det spökar ännu i hågen; hvem som bor i den undra? Hoffröknar, tärnor, sällskapsmamseller, lockmat, hvad vet jag!»

En ny harmfull tanka genomfor baronen vid dessa ord. «Ah!» sade han blott, kastade af sig sin morgonrock, och en half timma sednare vandrade han förbi det omtalta huset. Han såg dit upp och fann i rullgardinerne nedsläppta för alla fönster. Det var tidigt på morgonen, och en kall dimma låg tung öfver staden. Baronen kände en stark sveda i sitt bröst. Han tillknäppte hastigt sin pels. «Månne hon slumrar derinne», sade han för sig sjelf, under det han bemödade sig att upptäcka fönstren till det rum, dit Arabella om aftonen tagit sin tillflykt. «Är hon väl en bland dessa tärnor, hof – – » Han ryste och uttalade icke ordet. Lika brådskande som han kommit, aflägsnade han sig åter. Hela dagen gick han som en drömmande. Åkande och gående strömmade förbi honom; han märkte det icke. Det var redan den stunden på dagen, då den vackra verlden, liksom efter tyst öfverenskommelse, samlas på trottoirerne å norrbro. Månget vackert öga fäste sig i förbigående med deltagande på den bleka, sköna främlingen. Han allena omedveten af det intresse han väckte, och endast tillgänglig för sin egen omätliga sorg, gick som en skugga hemsk och tyst, och lyssnade till stormen i sitt bröst. Klockan blef tre: det blef åter stilla. Det är målstunden, och innevånarne draga sig tillbaka, och gatorna blifva tommare. Baronen visste ingenting derom. Ändtligen då skymningen tilltog, och han såg ljus öfverallt i fönstren, sprang han upp på sina rum, klädde sig hastigt, och gick tillbaka öfver bron. Han lutade sig öfver bröstvärnet, och blickade länge i strömmen, som tycktes i sitt djup gömma en lugnare verld. Han suckade djupt och fortsatte sin gång. Snart stod han åter i tamburen uti det hvita huset. Han vinkade betjenten att stadna qvar, och gick oanmäld in. Redan på afstånd sårades hans öra af muntert skratt och prat. Han stadnade ett ögonblick, for hastigt med handen öfver pannan, närmade sig derefter med snabba steg. Det var en dimma för hans ögon, då han nalkades dörren, och han såg blott otydligt de menniskor, som rörde sig der innanför. En tystnad uppstod i det glada laget, då han inträdde. Det låg någonting rörande, någonting vördnadsbjudande i hans sorgsna uppsyn, och i den blick han kastade omkring på de omgifvande föremålen. Det var en af dessa skärande kontraster, hvarvid man med med en haj känsla skyggar tillbaka; den hastiga *frånstötning,* repuls som när tvänne stridiga elementer mötas; en tillbakastudsning, som man igenfinner hos negativa och positiva elektriciteten; det är denna samma känsla, hvaraf den lättsinnige, midt i yran af sin glädje, plötsligen fattas vid anblicken af grafven, eller af dödens symbol på bottnen af lyckans bägare.

Värdinnans snabba öga upptäckte snart sin älskvärda gäst, och med denna hastiga uppfattning af förhållandet, som tillhör den finkänsliga qvinnan, hvilken i allmänhet har en resonance i sitt bröst både för de missljudande och de rena tonerne, skyndade hon att helsa den välkomna gästen, och då hon såg, att hans öga, under det han talade oroligt, flög omkring, liksom det sökte något föremål, förde hon honom oförmärkt i ett af närgränsande rummen och bjöd honom taga plats på soffan bredvid sig, men dröjde sjelf dock icke rätt länge qvar, emedan hon fann, att hon behöfde en stund att återkomma till sig sjelf från någon inre sinnesrörelse, hvars orsak hon ej kunde med visshet uppge.

«Se här,» sade hon vänligt, «är ni såsom hemma hos er; dröj så länge ni behagar, och då ni åter vill hedra sällskapet med er närvaro, så ring på denna klocka.» Hon satte dervid en klocka på bordet och aflägsnade sig.

Baronen fann sig ganska nöjd med denna anordning. Han var derigenom i tillfälle att från dörrarne af glas se, hvad som tilldrog sig derute, och derigenom att salongsdörrarne voro midt för, kunde han ganska noga iakttaga de personer, som gingo in och ut. En god stund var han stilla, och såg med spänd väntan på de nya, beständigt ankommande gäster, som till största delen voro karlar. Slutligen föll det honom in att begagna ringklockan; och i ögonblicket, såsom framtrollad, stod en ung, ganska vacker flicka framför honom. Ett ögonblick besinnade baronen sig, under det hans blick helt hastigt mönstrade flickans ansigte och hela person, och med den säkerhet att bedöma, som vanan att umgås med menniskor medför, uppfattade han förhållandet. Han pekade på ljuset och gaf henne ett tecken att följa sig. Visande på den tapetdörr, hvarigenom flickan inträdt, frågade han om denna utgång ledde till nedra våningen, och sedan flickan jakande besvarat hans fråga, gingo båda ut derigenom. Flickan tycktes ingalunda förundrad, utan följde stillatigande efter den besynnerliga främlingen, och visade honom stundom vägen. Då de hunnit till nedra förstugan, stannade han vid en dörr till venster, lade handen på låset och såg frågande på sin följeslagerska; derefter gjorde han henne ett tecken att öppna den. Flickan gjorde så, och båda gingo in. Baronen såg sig om och märkte snart, att han befann sig i en fruntimmers boudoir. Der rådde dock ingalunda någon tillfredsställande ordning eller smakfullhet. Baronen vände sig derpå till sin följeslagerska, och frågade med en ängsligt forskande blick i flickans skalkaktiga ansigte: «Hvem bebor detta rum?«

«Se här värdinnan!» sade hon småleende, och satte fingren mot sitt bröst.

«Ni! – talar ni sanning, flicka?» ropade baronen med förändrad röst.

«Jag försäkrar, min herre!» sade flickan förvånad öfver hans rörelse, hvartill hon icke fann någon rimlig anledning.

«Tala sanning, flicka ; bedrag mig ej: en menniskas timliga väl eller ve hvilar i detta ögonblick i din hand; betänk det väl; detta rum är således –?»

«Mitt,» försäkrade flickan skrämd öfver blixten i hans ögon och den kraftfulla, ljudande rösten.

«Ännu en gång: ljug icke! har du något fel att försona, unga flicka, så kan du lyfta den tyngden af ditt hjerta i denna stund; har du en fläck på den hvita liljan i ditt bröst: du kan åter aftvå den, att hon blir hvit som snö; breder ett bistert minne sitt dunkla, kalla töcken i din själ; o! du kan bortblåsa det, att der åter blir varmt och klart; tala sanning blott!»

«Så visst som jag lefver, herre!» sade flickan halft gråtande, «jag talar sanning; jag har bebott detta rum redan trenne år.»

«Var här icke en svartklädd qvinna i går?» frågade baronen och fäste sitt stora öga genomträngande på flickans ansigte.

«En svartklädd qvinna? – Nej herre! icke det jag vet af.

«Godt, jag vill tro dig, och haf tack för dessa ord; hemta hit min rock och min hatt, men skynda!»

Då baronen åter kom ut på gården, visste han icke rätt hvar han var. Allt syntes honom främmande; han sökte förgäfves efter ett bekant föremål, men såg blott höga hus rundt omkring sig och ingen utgång.

«Jag förmodar, baron!» sade i detsamma en bekant röst, «att ni här söker porten: är det icke så?»

«Baronen stirrade på den talande, men förgäfves bemödade han sig att igenkänna henne. Det var mörkt, och han såg blott konturen af en skepnad, som drog sig allt längre och längre bort. Baronen följde hastigt efter, och då porten öppnades, och ljusskenet från en öfver gatan hängande lyckta föll på hans följeslagerskas

ansigte, ropade baronen, gladt öfverraskad: «Feodora!» och i det han fattade den gamlas båda händer, och såg henne i det mörka ögat, tillade han med vek röst: «Arabella?»

«Tyst, tyst!» sade den gamla med nästan hemsk åtbörd. «Det namnet bör hvarken ni eller jag mer nämna; icke *ni* åtminstone!»

«För Guds skull! hvad menar ni dermed, Arab – »

«Tyst!» säger jag; «hon är död för er; tänk på henne såsom på en död,» och härvid ryckte hon sig lös, i det hon ropade: «stackars förvillade!»

Der stod han nu ensam med branden i sitt hjerta, och den som slungat den, ilade sin väg, hånskrattande öfver sitt verk; och lågorna slogo sina heta vingar rundt om uti hans inre; det blef skumt för hans ögon, och mekaniskt förde han handen till svärdfästet; derpå slog han sig hastigt för pannan, och störtade med en galnings vildhet bort i den mörka natten.

«Alltså brottslig!» sade han vid sig sjelf, i det han med hastiga, ojemna steg gick upp och ned i sitt rum, och hans öga rullade vildt; «och barnet – ? – ha! jag vill se henne, tala med henne – förebrå – förkrossa henne – Gode Gud !» tillade han, och sjönk ned på soffan, och gömde det brusande hufvudet i sina sammanknäppta händer. – «Jag vill rädda henne!» och nu bad han innerligt och ur djupet af sitt förkrossade hjerta, och orden flöto sköna, varma och bevingade; ty en rätt bedjare är vältalig, och rymden är kort mellan den andäktigt brinnande själen och Gud.

«Hon skall lyssna till min röst; hon skall ännu en gång finna en vän i mig, en bror;» han kände att han icke kunde vara mera för henne; «hon skall höra mig; nu begriper jag det väl; det var ångren – blygseln, som bevingade hennes steg, då hon om natten flydde för sin vän; hon skall återvända till dygden – till sig sjelf: ja! jag vill skyla henne vid mitt bröst för sin egen ånger och smärta; hon är min själs syster, jag vill försona henne med lifvet; hon skall glömma sina lidanden för min ömma granlaga vänskap; med varsam hand skall jag sammanlägga såret i hennes bröst och förbinda det, såsom hon gjorde min blödande arm!» Så tänkte, så talade den olycklige gode vid sig sjelf: han tänkte blott på henne; allt annat, han sjelf betydde mindre. Hon var hans första, hans sista tanka under de långa, oroliga dagar, han tillbringade i outtrötteliga, fastän fåfänga försök, att uppspana Arabella. Han sparade hvarken möda eller penningar till vinnande af denna sin önskan, detta sitt lifs ändamål. Hans bemödanden voro dock fruktlösa, och han tycktes småningom försjunka i en viss hopplöshet, hvarunder han blef allt dystrare till sinnes, och hans kropp led tillika med hans själ. Han fruktade, att han slutligen skulle duka under för sin inre strid och sitt bittra lidande. Hans krafter aftogo. Han flydde allt umgänge, ja! det var stunder, då han, med giriga blickar såg ned i det mörka svällande djupet af det element, som snabbare än jorden, gömmer smärtans son. En vällustig rysning genombäfvade honom då, vid tankan på dess svalka, han tyckte det brann så hett i hans bröst, och att hjertat smälte derinom.

———

TRETONDE KAPITLET.

«God afton, Telos!» intet ord tillbaka «God morgon, Telos! «Amen» svarte han. Nicander.
«But first – My father is a man «Outlaw'd and exiled, under ban; «The price of blood is on his head, «With me «twere infamy to wed.« The Lady of the Lake. Walter Scott.

Det var på eftermiddagen af en klar, ljuf vårdag; solen smög sina varma strålar in mellan de höga husen, och en mild luft for renande och uppfriskande genom de trånga gångarne i det stora riksfängelse, man kallar hufvudstad. Små barn, lockade af det vackra vädret, sprungo i sina täcka brokiga drägter, fladdrande och lekande som fjärilar, och i deras skalkaktiga blickar och fridfulla leende läste man huru välkommen våren

var. Här och der stöd ett fönster öppet, för att derigenom inlocka en angenäm, upplifvande fläkt. Vid denna tid vandrade den «tyste baronen,» som han allmänt kallades, omedveten af den glädje och pånyttfödelse, som omgåfvo honom, en af dessa trånga, krokiga gator, som sällan besökas af den vänliga solen, och aldrig af la haute volée; åtminstone ej på *samma gång* som solen. Han hade icke något bestämdt mål för sin vandring, och tycktes endast inskränka sig till valet af de folktommaste gatorne, för öfrigt öfverlemnande åt slumpen, att leda hans fjät.

Han blef plötsligen väckt ur sin grubblande sinnesstämning, genom ett barns gråt. Det var icke detta skrik, som förråder vrede eller ondska; utan det var denna rörande, stilla men hjertgripande gråt, denna innerliga smärta, som ger sig luft i snyftningar och som icke kunde fela, att träffa ett sinne sådant som baronens. Han stannade derföre och såg upp. Han blef då varse, i ett öppet fönster, det gråtande barnet. Sedan han med en blick öfvertygat sig, att det var ensamt, insåg han ock genast dess fara, och med ett skutt var han i förstugan och ryckte skyndsamt upp dörren. En egen, liflig rörelse betog baronen vid anblicken af barnet; han hade sett det förr; han kunde svärja derpå.

«Hjelp mig ned, hjelp mig ned!» snyftade den lilla och sträckte båda händerna mot den ankomne.

«Stackars barn! du är ju helt ensam,» sade baronen smekande, och lyfte barnet på sin arm. «Hvar är din mor? kan du säga mig det, min lilla flicka!»

«Min mamma,» snyftade barnet, «får jag icke mera se, allt sedan de der elaka, stygga karlarne började gå till henne.»

«Baronen bleknade. Det var som om en kall orm smugit sig till hans hjerta. «Hvar är din mor? jag vill följa dig till henne; ingen skall hindra dig att se henne!» och nu tog han den lilla handen i sin och de gingo ut i förstugan, ty barnet sade, att hennes mor var deruppe.

«Den der trappan skola vi gå; men just nu,» tillade hon hviskande, «äro de otäcka svarta männerna der; jag såg dem gå förbi fönstret; det var derföre jag skrek så mycket.»

Barnet kunde endast med möda taga trappstegen, och baronen kunde det nästan mindre; derföre gingo de långsamt. «Du kan ju bära mig!» sade slutligen den lilla, som hade tröttnat och var dessutom otålig; «det har mamma många gånger gjort. Stackare mamma! jag har inte sett henne på så länge, så länge; och då var hon så blek och gröt så mycket; men vi ska klappa och kyssa henne, och smeka henne, som pappa gjorde; vill du det? men hvarföre stannar du; är du trött? vi är snart framme, bara du inte är rädd!» Ormen vände sig i baronens bröst.

«Feodora bor derinne och mamma – – ach, se der komma de otäcka –!» Nu tryckte barnet sina armar hårdt om baronens hals och gömde sitt ansigte mot hans kind.

«Sie muss sterben!» sade en af de svarta männerne till sin medbröder, just som de gingo förbi baronen på vägen till trappan.

«Det är icke ännu bestämdt,» svarade den andra, »krisen är nära, allt beror på – »

«Feodora!» ropade barnet, och slängde sig hastigt ur sin ledsagares armar, och ilade genom den halföppna dörren. Baronen följde långsammare. «Hvem ropar mig,» sade den gamla – «är det ni barn? nå, vid profetens skugga, hos vildfåglens ungar vexer dock modet tidigt, och deras vingsenor hafva spänstighet, och deras muskler hafva kraft och styrka.» Ett eget leende, hvari låg en blandning af triumf och vemod, sväfvade vid dessa ord kring den gamlas läppar, men bortdog snart. – Hon lutade sig ned och frågade; «hvem öppnade buren åt dig, lilla våghals?» men innan barnet hann svara, stod baronen i dörren.

«Gå, anmäl mig hos din fru, Feodora! jag måste – jag måste tala med henne – nu!» –

«Omöjligt!» svarade Feodora, «hon tar ingen emot; hon väntar en hög gäst, och när den kommer, så – »

«Gå !» sade baronen med qväfd röst; «jag besvär dig!»

«Tro mig, herre, det är för sent!» men rörd af den våldsamma smärta, som talade ur hvarje drag af baronens bleka ansigte, tillade hon: «jag vill gå, men kära herre! det tjenar till ingenting.»

Baronen vände sig nu till den lilla. Hon hade upptagit några små leksaker ur sitt förkläde, dem hon räckte honom, liksom ville hon belöna honom för den tjenst han gjort henne men då hon såg hans bedröfvade uppsyn och tårfulla ögon, drog hon hastigt sin lilla gåfva tillbaka, liksom medvetande om dess ringhet.

«Mins, att du har lofvat mig, att få råka din mor! bed henne derom; släpp henne inte, förrän jag får se henne; lofvar du det?»

«Det lofvar jag, det skall jag, du gode, var säker derpå, du skall få se henne;» och nu sprang den lilla genom dörren på samma gång, som Feodora återkom.

«Jag visste det,» sade denna, «hon kan icke se er, och det är – – »

«Tyst, tyst!» bad baronen, i det kinden färgades en sekund vid ljudet af den älskades röst; tyst! hon talar.» Han ville störta in.

«Hvad tänker ni på; ni vill väl inte rent af mörda henne!» ropade den gamla trotjenarinnan, och hindrade honom.

«Gabriella!» sade baronen halfhögt och sköt sakta upp dörren; men han stannade liksom fastväxt på tröskeln. På en soffa midt emot honom satt Arabella i en tillbakalutad ställning. Hennes ansigte, hvitt som snö, skuggades af det korpsvarta håret, som likt en mörk sky omhvärfde hela hennes fina andelika väsen. Allt mer och mer bleknande stod baronen och stirrade på den nästan öfverjordiska, sköna, genomskinliga varelsen; derefter betäckte han sitt ansigte med sina händer, liksom för att ostörd af yttre föremål, återkalla sina förvirrade begrepp och tankar, som nu korsade hvarandra i hans matta hufvud.

«Edvard! hvad felar er; ser jag då så förskräcklig ut; eller såg ni aldrig förr en döende?»

Vid ljudet af den milda, välkända rösten, tog baronen sin hand tillbaka. I detta ögonblick försvann hvarje skugga ur själens djup, som mörkret flyr för solens ljus; och endast kärleken stod segrande qvar. Han kunde blott stillatigande trycka hennes händer i sina. Stora tårar glänste i hans ögon, och han ville nedfalla för henne, som hans hjerta nyss så hårdt anklagat.

«Icke så, Edvard, du må ej gråta nu, kom, sitt hos mig! det var längesedan vi förtroligt talades vid, och ännu längre blir det, inan vi åter göra det; låt oss derföre använda denna stunden väl; den kommer icke mer igen. Det var väl, rätt väl, att du icke lät afvisa dig! Ser du,» fortfor hon med ett svårmodigt leende, «jag har alltid något angeläget att afgöra med dig, någon bön att göra: du minns det sedan gammalt?»

Baronen nickade utan att svara. Hans öga hvilade oafvändt på hennes bleka förklarade ansigte.

«Se här!» fortfor hon i det hon sakta drog sin hand ur hans och smekande upplyfte barnets hufvud, «denna lilla håller jag grufligt mycket af; man säger att hon liknar mig. Nå, ja, kanske, jag tycker det nästan sjelf; det är också skäl i det; men hon har dina vackra ljusa lockar, Edvard! alldeles samma färg,» tillade hon i det hon med barnsligt nöje jemförande såg på än den enas, än den andras. «Det gläder mig, Edvard, att hon har ditt hår; hennes far var min bror!» – Hon teg en stund, under det en bitter hugkomst tycktes martera henne;

derpå vände hon sig hastigt mot baronen, och såg honom, såsom hon fordom ofta brukade, mycket nära i ögonen. – «Det har stundom roat mig, Edvard! att blicka dig så här i ögat; jag har då sett min egen bild djupt, djupt på en blå grund: det har gjort mig godt, att se den der. Tro mig, Edvard, när man sett så der i hvarandras själ, sedan gör det ingenting, om man skiljes; – – men hvad var det jag skulle säga? Mitt hufvud är så oredigt; jag vet icke rätt hvad jag säger! Sade jag icke; att jag hade något att bedja dig om? Ack det var sannt; jag är nu icke alls rädd, sedan jag återigen sett bilden. Edvard! vill du bli en far för den lilla, säg? Du är ännu min gode engel, svara mig.»

«Förlåtelse!» var det enda ord, som förmådde bana sig väg öfver baronens läppar, då han nedföll för henne, och gömde sitt lågande ansigte i vecken af hennes klädning.

«Din gode engel, jag? Arabella! du vet icke: din bittraste fiende har ej kunnat handla så, som jag.»

«Jag vet, jag vet,» hviskade Arabella, «men stig upp, låt oss icke mera tala derom.»

«Jo, jo, dyraste Arabella! jag måste tala, eljest förgås jag; – jag måste bekänna allt; – jag måste öppna mitt öfverfyllda, mitt lidande hjerta för dig! Vet, Arabella, att jag förblindade, trolöse, jag sökte dig bland dessa förlorade varelser, hvars hvita seraf är fläckad; det var i lastens boning, jag trodde mig finna dygden, oskulden. Jag dömde dig brottslig, dig, dig, Arabella!»

«Det var således för att söka mig, du var der, – der – Feodora fann dig om aftonen?»

Baronen teg och tryckte sitt ansigte hårdt mot hennes händer. Så voro båda stilla och tysta en stund. Arabella reste sig slutligen sakta upp, och hennes strålande öga hvilade på baronens bedjande ansigte. En öfverjordisk glans omgaf hennes panna, och klara perlor smögo sig en efter annan fram och rullade långsamt ned från den svarta silkesfransen och fuktade hans lockar.

«Du gråter, Arabella! jag ser det, du vill, du kan icke förlåta mig, du kan det icke; jag känner det mer än väl!»

«Du misstar dig mycket, Edvard,» sade hon nu sakta, i det hon sjönk tillbaka i soffan, lutande sitt hufvud mot hans axel. «Vi hafva misstagit oss båda; sannolikheterna voro alltför stora; men låt oss icke mer tvista derom: tiden är dyrbar – – Gif mig din hand, Edvard! Så, nu är det allt godt igen!» och hennes röst var ljuf, som flöjten en sommarqväll i en aflägsen lund; «denna stund uppväger mitt lifs alla lidanden. O! det är skönt, att få luta sig till ett älskadt, troget bröst, och – dö; att sjunka ur kärlekens armar i – dödens.»

Baronen talade intet. Det gifves känslor för starka, för heliga, att kunna uttryckas i ord. Hans läppar hvilade på hennes snöhvita panna. Så suto de bredvid hvarandra; hvem vet huru länge; hvem räknar tiden i sådana ögonblick?

Efter en stunds förlopp sade Arabella: «Nu Edvard är gåtan löst, mitt lifs mörka gåta, som jag hittills förgäfves grubblat på; du har förklamig den: nu dör jag nöjd!»

«Tala icke så, älskade! icke vill du dö från mig, från mig i samma stund, jag finner dig, i samma stund mitt hjerta första gången klappar mot ditt! O, nej! Hittills hafva vi varit döda; nu först lefva vi! – dö midt på uppståndelsens morgon?»

«Finner du då icke, att detta just är den största sällhet: jorden förenar; jordelifvet åtskiljer; – och hvad vore lifvet skiljd från dig!»

«Vi skola aldrig skiljas, dyra, älskade, lef för att lyckliggöra mig!»

«Jag väntade det af dig,» sade Arabella, i det hon upplyfte sitt hufvud och såg med på en gång ömhet och

stolthet i ynglingens strålande öga. «Verldens fördomar föraktar du; ditt hjerta upphäfver sig till domare; och ditt hjerta, Edvard, är jäfvigt: det handlar efter din kärleksfulla andes ledning; det kallar du din pligt; tro mig, jag vet äfven min, och,» tillade hon med lugn och fasthet, «den afrättades vanärade maka skall aldrig, jag svär» – –

«Håll, hårda, älskade Arabella! Hvad ville du göra? Ville du rycka hela mitt lifs lycka från mig? Ville du krossa det hjerta, som så helt omsluter dig och som i verlden icke eger något, utom dig allena.»

«Hade du mod, Edvard! att höra denna verlds förkastelsedom öfver ditt val? Menniskor fly dig, förakta dig, begabba dig, som invånarne i S*** den afton du följde mig från slottet, då dina kinder skiftade mellan purpur och snö tusende gånger, under vår vandring genom den smädande folkhopen. Hade du mod dertill, Edvard! betänk dig väl; hade du mod, att vandra den ännu längre stråten genom lifvet med –?»

«Ja, tusen gånger, ja!» ropade baronen, i det han med en varm kyss bortjagade de mörka orden och qväfde den halft uttalade meningen. Derefter tog han henne på sina armar och nedlade henne sakta mot kuddarne. «Så, var nu stilla! din puls är matt; du har ansträngt dig för mycket; detta samtal har upprört dig: kom ihåg, jag är nu din läkare! Var nu tyst, älskade, se jag vakar öfver dig; här vill jag sitta

En trogen vän, och se på dig!»

Småleende lydde Arabella, och baronen satte sig bredvid. Den lilla satt tyst på en pall vid hans fötter, och mottog då och då en smekfull förmaning, att sitta stilla, samt fick allt emellanåt, för berömlig lydnad, betrakta hans ur, både inuti och utanpå med spindel, rubin och allt. Då han, huru ofta han än kastade sin blick åt soffan, alltid mötte strålen ur Arabellas svarta öga, drog han slutligen sin stol bort, men då måste han, för att få sin lilla skyddling med sig, muta henne med sin signetring och bröstnål, och först sedan hon sett klockan tvänne gånger «inanpå», under det hon höll den i sin egen lilla hand, tillät hon baronen, att flytta pallen från Arabellas hvilostad, och begaf sig med sina pretiosa i det lilla förklädet till andra ändan af rummet. Arabella smålog vid deras underhandling, och låg ännu med slutna ögon och öppna öron, och lyssnade till deras hviskningar; slutligen tog naturen ut sin rätt. De själsplågor, som hon uthärdat, såväl som det sista oberedda mötet, medtogo så alldeles hennes redan försvagade krafter, att hon, oaktadt sin motvilja derför, föll i slummer. I början var hennes sömn orolig, och ofta afbruten af orediga fantasier och drömmar; men efter en stunds förlopp blef den lugnare. Så låg hon stilla, leende, och slummern tilltryckte de fina ögonlocken, och hennes händer lågo hopknäppta på bröstet. Längre bort i rummet satt den lilla, framför baronen, med båda de små händerna i knäet, lekande med de pappersdockor och blommor, som baronen klippte, för det hon skulle hålla sig stilla och tyst. Då och då smög han sig bort, lutade sig ned, och lyssnade till andetagen af den slumrande. Nu bredde skymningen småningom sina mörka skuggor i rummet, och endast med möda urskiljde man föremålen derinne. Då smög sig Feodora försigtigt in med en lampa, och då hon såg Arabella sofva, nickade hon förnöjdt: «Det är goda tecken!» hviskade hon. «Läkarne bådo, att man skulle vara mycket uppmärksam på, att hennes sömn ej blef störd; ty om den fortfar lugn till morgonen, blir hon bättre. Dröjer ni här, baron! så vill jag gå i nästa rum med barnet, och laga att det kommer till ro; i annat fall vill jag bli här, ty hon må icke lemnas allena.»

Baronen förklarade, att Feodora kunde gå, och sedan den lilla, som redan ledsnat vid tystnaden och mörkret, fann att hon med mera frihet kunde roa sig med pappersdockorna och orospindeln derute i Feodoras rum, tog hon sitt pick och pack, och följde med den gamla.

Då baronen blef ensam, prisade han Feodoras omtänksamhet, som försett honom med ljus, så han återigen kunde få betrakta Arabellas hulda ansigte. Han återtog derföre sin plats vid dennas hufvudgärd, och under det han i tankarna genomgick sitt förflutna lif med alla dess omvexlingar af sorg och glädje, lyckönskade han sig till den vändning, hans öde nu tagit; ty att Arabella kunde dö nu, under sjelfva kärlekens vår, det

ansåg han icke möjligt. «Inbildningen är en bedragare, men en så älskvärd, att man icke kan, icke vill bryta med honom.» Baronen lyssnade med välbehag till dess röst. Det förflutna syntes honom som en qvalfull dröm, det närvarande bar idel rosor, och framtiden var ljus, som hoppet den målar i en älskande ynglings bröst.

FJORTONDE KAPITLET.

«– – – Kiere Børn! «De blodige Rubiner om din Hals «Førhøjer din ungdommelige Hvidhet, «Og staae dog laangt tillbage før din Mund.» Oelenschlæger.

Morgonsolens stråle lekte vänlig och «fager» på de nedfällda rullgardinerna i Arabellas sjukrum. Sömnen hade varit temligen jemn under natten; blott en gång hade den sjuka begärt dricka, hvilket hon mottog ur den älskade handen. Förgäfves bemödade hon sig att förlänga den hulda synen. Hon fäste sina matta blickar på sin vän, men krafterna sveko henne och ögonlocken sänkte sig; dock kärleken är clairvoyant, den ser med slutna ögon, och drömmer, och drömmer –

Läkaren hade varit der flera gånger under nattens lopp. I början hade han trott, att baronen var en anförvandt till Arabella, men snart upptäckte han rätta förhållandet. Läkarne förstå sig gemenligen på dylikt. De äro i allmänhet stora filologer, och ögonspråket känna de i grund, med alla sina irregulariteter och tempora. Han rådde derföre, så snart han blifvit öfvertygad om det sorts skyldskap, som egde rum, baronen att draga sig undan, på det den sjuka ej måtte vid uppvaknandet, af hans närvaro bli allt för mycket öfverraskad eller upprörd, helst hon möjligtvis under sin långa slummer torde hafva förgätit deras möte dagen förut.

Då baronen återsåg Arabella, var hon visserligen ännu ganska matt, men krisen var nu öfver, och man hade allt skäl att hoppas hennes tillfrisknande. Symptomerna voro goda, isynnerhet som den starka själsspänningen upphört. Ett behagligt lugn låg utbredt öfver hela hennes väsen, och liksom vid minnet af en angenäm dröm, smålog hon stilla som ett barn i sömnen, och med slutna ögon återkallade hon de oredigа bilderna från den förflutna dagen.

Baronen hade all möda i verlden, att underhålla sin passiva rol, den läkaren med vederbörlig myndighet ålagt honom. Han debuterade ganska oskickligt, och Feodora måste oupphörligt soufflera, på det han icke alldeles skulle komma af sig; det oaktadt höll han dock ut till middagen, då han, på några repliker ur Arabellas svarta ögon, helt och hållet afbröt sin dialog med Feodora, sedan han länge afundsamt åskådat huru hon, sittande på sängkanten, redde och flätade de långa silkeslena hårflätorna. »Mins du, när jag första gången såg dessa?» hviskade baronen och vidrörde lätt de svallande praktfulla lockarne, i det han lutade sig ned så nära, att han och Arabella sågo bilden i hvarandras ögon.

«Jag minns det godt, Edvard!» hviskade Arabella tillbaka: «du nändes ej rida öfver mina blommor. O, hur skulle jag hafva glömt det!»

«Ni var besynnerlig, kära, goda barn!» sade Feodora med en slug blick; «ni förbjöd mig att räfsa parterren efter den dagen och – – »

«Vi hade annat att göra då, kära Feodora: men, se bara hur du flätar; är det väl gjordt, det?»

«Skall göra om det straxt, bara baronen vill gå litet ur vägen.»

«Nej, tack min gumma!» menade baronen, som nu återtagit sin plats vid hufvudgärden, och höll Arabellas ena hand i sin. Nu var ögonspråket kommet i gång, och förgäfves bemödade sig den gamla, välmenta trotjenarinnan, att göra några helsosamma afbrott i den stumma, alltför vältaliga dialogen. De älskade

betraktade länge tigande hvarandra.

«Hvad de tänkte vet Freja, och skalden det vet, J som älsken, J veten det J»

Slutligen klädde sig känslan i ord, och de meddelade hvarandra hviskande sina tankar.

«Du skall få veta det, Edvard, var säker på det!» sade Arabella liksom till svar på något baronens yttrande; «du skall veta det: Feodora skall berätta dig allt. Den dystra taflan af mitt förflutna lif skulle, framställd för min inbildning, åter förjaga den glädje, som nu uppfyller min själ. Feodora har varit en trogen kamrat i mitt lifs alla skiften: hon skall bättre än jag kunna ordna de sednare tilldragelserna; de äro inte riktigt klara för mig: jag känner att jag icke kan förklara dig allt; Feodora skall göra det!»

Feodora, som hittills stillatigande och träget fortsatt sitt vackra arbete, i det hon i baronens hand lagt en efter annan af de mörka flätorne, så snart de blefvo färdiga, lade nu äfven dit den sista, under det hon sade med botfärdig uppsyn: «Ja, det vill jag göra, kära herre! ganska utförligt och ärligt: jag har en skuld till er, alltsedan den der aftonen, – – – då vi talades vid på den mörka gården. Jag tänkte då – – nå, lika godt hvad jag tänkte; men jag hade orätt, och mina misstankar hafva kostat det här goda barnet många tårar. Nå, ja, det kan inte hjelpas. Gud ske lof! att det är åter godt. När jag nu ser den der persiko-rodnaden på hennes kind, så frisk, så klar som korallerne kring hennes hals, då är jag åter glad. Gud förlåte mig, gamla pratmakerska, som inte kunde tiga med mina dåraktiga grubblerier om er och edra besök; ty ser ni att Arabella nu är sjuk!» –

«Så, så, Feodora! hvart vill du nu taga vägen? Du får icke inblanda några egna reflexioner uti berättelsen!» afbröt Arabella, «ty då berättar jag min historia sjelf – – du skall rätt och slätt börja så här: «det var en gång m. m. och sedan inga episoder eller broderier, hör du det!»

«Jag tillstår uppriktigt,» invände baronen, «att jag hör helst Feodora göra kommentarier öfver dig, på sitt eget vis, ty dels är hon vidlyftig – det älskar jag i ämnen som intressera mig – dels ock skall hon kanske meddela tilldragelser från en sednare tid, dem du möjligtvis skulle hoppa öfver, t. ex. bekantskapen med Edvard Sonnenstern, och hvad du tänkte om honom, stackars gosse!»

Nu var Feodora åter färdig med en jemförelse med korallen; men Arabella afvärjde den: och det blef öfverenskommet, att till morgondagen uppskjuta den berättelse, som redan sväfvade på den gamlas läppar.

Baronen ålade sin älskvärda patient, att iakttaga tystnad och hvila under den återstående delen af dagen. Sjelf omgaf han henne under tiden med den fina uppmärksamhet, som en stark och öm känsla alstrar. Äfven i ett manligt hjerta kunna dessa fina blomster trifvas; men det fordras en starkare grad af värma, att framkalla dem, och de vissna äfven snart, om de ej hafva tillräcklig näring. De äro tropiska växter och icke skapade för de tempererade zonerna; men i baronens hjerta var solen i sin middagshöjd; allt lefde och fröjdades derinne!

Tänk dig en skön sommarmorgon, i detsamma natten drar sin mörka slöja från naturens ansigte! Träden äro helt våta af nattdaggen, och tunga droppar böja gräsen; blommorna stå ännu slutna och drömma: allt är tyst och sångarne slumra, skylande sina näf: vattnets spegel återger blott otydliga bilder, och himlen är dunkel och färglös; förgäfves lyssnar du efter en bekant ton, ett ljud, och forskar fåfängt efter en mening i den vida tysta skapelsen; du ser dig undrande omkring som Aladdin; din känsla är blott aning. Nu går solen upp; naturen vaknar, rör sig och andas breda ljusmassor falla här och der öfver fälten och dalarne; löf och gräs gnistra, fullsatta af perlor; blomman öppnar sin kalk; luften klarnar, och morgonrodnaden strör sitt guld i skyn, vattenytan återspeglar de skogbekransade stränderna, och himlens blåa öga ler på djupet; de bevingade sångarne uppstämma sina körer.

Så är menniskohjertat, innan det älskar, en morgonstund full af slummer och aning; men då kärlekens sol gått upp, få föremålen sin färg, lifvet förklarar sig, och en fläkt från evigheten far jublande derin. Så kände äfven baronen och Arabella. En ny verld uppgick för dem. Det närvarandes sällhet bortträngde skuggorna af det förflutna, och öfver det tillkommande log hoppets stjerna.

Så vardt det morgon och afton af den dagen.

FEMTONDE KAPITLET.

«Aber, Lafontaine! du machst doch diese nicht unglücklich?» «Nun, Ficken, wir wollen sehen!»

Lyst af lampans dunkla sken var det lilla sällskapet följande dagen församladt i Arabellas sjukrum. På en soffa midt emot Arabellas hvilsäng låg baronen med benen kastade öfver hvarandra och hufvudet upplyftadt mot ena handen, i en uppmärksamt lyssnande ställning. Framför honom på en pall satt historiografen Feodora. Den lilla flickan hade inslumrat på ett par stolar i ett hörn med ena handens tvenne fingrar instuckna i baronens ring och den andra full af Feodoras mest sinrika klippningar. Hon tycktes hafva inslumrat midt under lek med dessa. Feodora stödde armbogarne mot knäet, och i hennes händer hvilade de mörka kinderna. Hon tillslöt ögonen en stund, liksom för att återkalla det förflutna. Slutligen, och då detta lyckats henne, drog hon ett djupt andetag eller suck, och började sålunda sin älsklings

ARABELLAS HISTORIA.

«Then, by my word, the Saxon said, «The riddle is already read.» Walter Scott.

Uti en enslig dal, ej långt från det sköna, behagliga C–s, låg för några år tillbaka en liten, mörk, ödslig boning, omhvälfd af höga, smala, pyramidalpopplar, gamla bokar samt här och der några ensliga, raka granar som grånade soldater i ledet. Hyddan var dock ingalunda hvarken så romantisk, eller så lugn, som belägenheten tycktes lofva; den var tvårom ganska otreflig och dyster, och jemförd med det höga slott, hvars torn och pelarrader skimrade mellan de höga välbildade träden på en närbelägen höjd, liknade den en myrstack.

Omedvetne af sin ringhet och nöjde med sin mörka hydda, men ännu mera med den grönskande ängen, den susande skogen och de höga klipporna, betäckta af blommor och bär, lekte i gröngräset tvänne små barn: en gosse och en flicka. De voro vaktade eller åtföljde af en ledsagerska, hvars mörka hy, knotiga utstående kindben, och breda mun röjde hennes österländska härkomst på samma gång, som de gåfvo ämne till månget speord, månget hjertlöst skämt från läppar, som voro bättre formade och buro högre färg. Barnen lekte dock gerna med den gamla och smekte stundom dess bruna kinder och lade sina späda, snöhvita liljearmar omkring hennes fula, skrynkliga hals; ty denna qvinna, om hvilken jag talar, hade aldrig varit ung: hon hade, hvilket låter nästan otroligt, till och med som barn varit ful, och och från sin spädaste ålder vand att se sig ett föremål för afsky och skräck; dock hade det lyckats henne, att göra sig tåld, ja, till och med älskad af sina små lekkamrater Arabella och Antonio. Liksom dunkelt medvetande af hennes ensliga, frånstötta ställning i verlden, närmade de sig henne och upptinade med sina små, varma händer gummans stelnade hjerta. Med sina smekningar och ömhetsbevis tycktes de vilja betala en del af ödets skuld, och med sin kärlek ersätta naturens njugghet och stjufmoderlighet; derföre älskade den gamla de små, som voro henne kärare än lifvet; och mången storm afböjde den härdade, gamla, trofasta eken, som böjde sig skylande öfver de unga telningarne, hvilka växte trygga i dess skugga.

Barnens moder var en främling i det landet. Hon härstammade, sade man, långt bort från det öknens folk,

som tillbeder Gud och profeten, och hafva en bibel, som de kalla koran; detta folk, hvars fruntimmer dölja sina ansigten för hvarje manligt öga, och hvars männer älska tapperhet och sköna konster. De voro en gång ett mäktigt folk, som med sina vapen framträngt till hjertat af Europa, och under sitt välde hållit Spaniens bördiga fält. De läsa stjernornas skrift och hafva uträknat jordens rörelse. De känna örters kraft och läkedom. De hafva inträngt i naturens hemligheter och hört jordens hjerta slå. Känner ni delta folk, herre?» afbröt sig plötsligen Feodora, och i hennes öga låg en underlig flamma.

«Samma folk, som en gång hade ett dyrbart fyrverkeri i Alexandria, och hvars profet lät månen gå genom sin rockärm!» sade baronen småleende.

«Ett folk, herre! är icke ansvarigt för sina kalifers handlingar, ej eller böra de svida för deras beherrskares fantasier. Lika godt! Man säger, att detta folk en gång hade en martyr, hvars rykte utbredt sig i all land; – en martyrinna af deras åldriga stam känner jag, och denna vårdade barnen vid C–s, emedan deras moder, som var röfvad från sitt land och sina fäder, dött af saknad och sorg; och den som bortförde henne lefde som borgare i C–s, och lemnade sina barn, att blomstra som vildrosor i skogen. Ofta fann den uppgående solen barnen klättrande i de höga bergen eller lekande i den vackra dalen nedanför. På den högsta klippan låg den stolta borgen E–stein. Till detta romantiska slott, som mäktigt talade om forntida kraft och storhet, svingade sig de unga ofta och nådde utan någon fara kanten af klippan. Der stodo de stundom, skyggande ögonen med de små händerna och spejade bäfvande omkring sig i den vida rymd, som omgaf dem, och då och då kastande nyfikna blickar på staden, nedanföre. Ofta då aftonen sänkte sina mörka skyar öfver jorden, klättrade de ännu bland de förfallna murarna, tills de ropades af den välbekanta rösten, och förmanades att återvända hem och gå till hvila; och då de hemkommo, emottogos de kärleksfullt af den gamla, för hvilken de med barnsligt nöje berättade sina små äfventyr och lekar. I hennes sköte inslumrade de, och då de uppvaknade, satt hon vid deras sida, vakande öfver dem.

«Barnen växte till, och flickan blef skön, skönare än mossrosen; omgifven af de gröna blad, trifdes hon och fröjdades bland skogens träd i den ensliga dalen, – vig som antilopen och snabb som tankan. Den som ägde att befalla såg flickan, och beslöt att barnen skulle öfvergifva deras ensliga boning, och de nödgades följa honom till en annan provins, der han ville okänd sätta sig ned; ty de som kände honom älskade honom icke.»

«Sofver ni, Arabella?» afbröt sig Feodora, och då denna icke svarade fortfor hon: «På denna nya vistelseort hade främlingen mycken framgång. Han hopade guld och egodelar tillsammans; hans viner voro de bästa; hans butik blef besökt och omtyckt.»

«Aha!»

«Dock det med orätt fås, med sorg förgås. Främlingen ville tvinga Antilopen, att likt rådjuret i sagan locka de oerfarne i snaran; men djuret var för ädelt; det lät icke förmå sig dertill. Hellre smög sig den «snabbfotade» antilopen i tigerns spår, som schakalen i lejonets; men icke för att dela dess rof, utan att bistå den förföljde och rädda offret, stundom med fara för eget lif. Förskona mig att omtala alla de konstgrepp, de giller och snaror, som begagnades i det ohyggliga nästet med det klingande namnet –, hvarest i nattens timmar korpars hesa läten var den enda fågels sång som hördes. Sjelfva luftens menlösa invånare skydde dess dystra område, der mången oerfaren beskattades, och en och annan, som jag fruktar, sänktes i natten.»

Feodora tystnade och såg sig hemsk omkring. Efter några minuter började hon åter: «Bland de många, som varnades der, var en ung ädling, som icke af begär efter nöjen, utan dragen af en annan, en bättre känsla, var nära att fastna i nätet, som försåtet spunnit. Den gamla tyckte om denna man, ty han smekte hennes antilop och mente väl med henne; derföre räddades han, då han, vanmäktig af giftiga dunster, var nära att bli ett offer för ränkor, dem han ej anade; han räddades på berget vid bråddjupet, vid kanalen.»

«Vid denna tid fick främlingen besök af en bekant, en stallbroder och förtrogen, en anförvandt.»

«Hvad! voro de slägt?»

«Alldeles! de voro förenade genom *blodsband*! – Denne stallbroder yrkade liqvid af en gammal skuld, som nu tycktes vara förfallen; och gjorde sina anspråk gällande med så mycket eftertryck, och visste att understödja dem med så mycken kraft, att främlingen darrande för hans vältalighet, biföll hans fordran – – blodspenningen skulle utbetalas – –

«Sofver Arabella, min stjerna?» afbröt sig återigen berätterskan med låg ton. «Hon sofver – antilopen var priset. – Hon ryste; men ägde intet val: antingen skulle fadren bli korparnes rof, eller ock måste hon offra sig som lösen. Offret framleddes och skonslöst sänktes knifven i det liljehvita bröstet. Ensam stod hon utan tröst och råd. Brodren var borta i ett aflägset land, ett land fullt af berg och djupa dalar, hängbjörk och darrande aspar, höga tallar och raka furar; dess folk var fordom armt men tappert och redligt, härdadt och trofast och har modigt stridt för sin frihet och sjelfständighet; de dyrka en treenig Gud, som skapat himmel och jord, och som skall döma en gång all jordens slägt. Känner ni detta folk, herre?»

«De hafva haft en konung, som blödde och dog för folkens höga tro.»

«Jag vill minnas,» sade Feodora hånfullt,» att hans dotter afsvor samma tro.»

«Fadren svarar icke för dottrens missgerning!»

«Icke heller dottren för fadrens; icke så?»

«Rätt så!»

«Hon valde; men vilkoret var oryggeligt, att med bröllopsdagen skulle vilddjuren förbyta sina naturer; det var afgjordt, hon skulle bli räddningsmedlet för deras själar; hon tvekade ej; dagen blef utsatt: hon svigtade ej. Nu liksom sörjde de blodtörstige öfver deras förestående skiljsmessa från de mörka makter. De hopade derföre brott på brott, liksom frossande i illgerningar på slutet af deras gyllene tid, som de kallade det. Antilopen flydde; hon hade ingen ro i röfvarkulan, hon bortvände sitt ansigte från den styggelse, som bedrefs och som hon icke kunde förebygga. Hon flydde till – likagodt! hans namn gör intet till saken. Han mottog och skyddade den villsna; han värmde den stelnade med sin andas rena fläkt. När hennes eget dystra hem blef henne för mörkt, och om aftnarne, när dagens bedrifter förtäljdes, och vinbägaren gjorde allt tätare och tätare runder i ett lag, der hon alltid kände sig främling, då flydde hon, som jagad af en stormvind, bort, och återkom ej förr än det stojande laget var upplöst och skingradt.»

«Men huru fördrogo de väl, att hon aflägsnade sig så der?» frågade baronen.

«Har ni icke hört, herre!» gaf Feodora till svar, «att när fäderna begingo något brott, öfvertäckte de helgonabilderna i deras rum. Nå väl! sålunda var fadren nöjd, att dottren var frånvarande, ty han blygdes för sin synd, och kunde ej fördraga den rena blicken ur hennes mörka öga.»

«En gång erfor hon till sin ytterliga förskräckelse, att hennes beskyddares lif var i fara. Hon bevakade de sammansvurna och kora snart under fund med hela planen. Han skulle plundras, och, om han gjorde motstånd, falla ett offer för deras jern. Då var hon nära att förgås af oro och ångest; hon räddade dock den anfallne, utan att de anfallande råkade i synnerlig fara.»

«Hon fullbordade offret och vann – ingenting. Den som brutit sina löften mot den allra heligaste, aktar ringa dem han gifvit till menniskor. Efter vigseln började de snart åter sitt fordna lefnadssätt, och orgierne på «korpsången» fortsattes åter vildare än någonsin. Blott en enda gång återsåg hon sin beskyddare, och det

var dagen innan vilddjuret fångades och insattes i bur, som stormfoglen närmade sig, den ädle i farans stund! Han tröstade och bistod den olyckliga, och då alla öfvergåfvo henne, stod han ensam qvar, helande, lindrande. Frid vare honom, kära herre!»

«Frid, Feodora! men hvad tänkte din Antilop, då hon flydde från sin beskyddare; var hon icke då rätt hård?»

«Hård? nej! hon var vek – men låt oss gå i ordning! Den stund då denne, i följd af hennes förbön och förblindad af den osanning, förestafvad af medlidande och mensklighet, som hon i sin ångest uttalade, då han, säger jag, misstagande sig på hennes känslor, flög åstad i mörka natten, att uppoffra sig sjelf för en, som i alla afseenden betydde mindre; då – sofver Arabella, mitt ögas ljus? – då biktade sig hennes hjerta, henne omedvetet för hennes barndomsvän. Hon såg hennes bäfvan, hennes qval, hennes sönderslitande ångest; den gamla trotjenarinnan närmade sig tröstande. Min Antilop låg utsträckt; den svanhvita halsen hvilade mot det hårda golfvet; dess kinder voro kalla; ögat slutet; läppen färglös. – På mina rop svarade hon blott; »»rädda, rädda honom, eller se mig dö!»» Förgäfves sökte jag honom i sin boning. Dit han gått fick jag intet inträde. Förtviflad återvände jag och fann den arma i samma ställning; hon rörde sig ej; hon andades knappt förrän steg hördes i trappan, då – – men hvart tog ni vägen, baron? Väck henne ej; se på henne; men väck henne ej!» –

Baronen hade smugit sig bort till Arabellas hvilosäng, och knäböjande blickade han stillatigande på den slumrande.

«Då hennes vän,» fortfor Feodora, «uppfyllt hennes «sista bön» och återvände den tidiga morgonen och helsade henne med den gröna qvisten, fridens sinnebild, och hon såg de vänliga leende dragen i dimman, som hon trodde, för sista gången, då mottog jag henne sanslös i min famn. – Aj, Herre, stryp mig ej! Hon kramade mig ej så hårdt då, som ni nu gör. Hon var utan tecken till lif öfver en timma, och då hon uppslog ögonen, ropade hon: «fly, rädda honom och mig!»

«Vi flydde och kommo till det bergiga landet. Vi sökte och funno brodrens bostad; men den var tom, och i den öde boningen stod högt gråtande den fader- och moderlösa. ««Jag heter Arabella, som min faders syster,»» sade den lilla, och hennes namne tog henne till sig och vårdade henne som en mor. Vi lefde obemärkta, ty i det landet vårdar man sig ej om främlingar, och umgingos med ingen. Arabella var väl alltid sorgsen och tyst, men god, mild och vänlig som en engel. Ofta smög sig oförmärkt en hemlig suck från djupet af hennes hjerta. Jag förstod den godt; men vi tego båda.»

«Stundom, då hennes bröst blef för fullt, andades hon ut sin saknad och sorg i musikens toner; då tog hon sin luta och sjöng Nourmahal's sång i toner, så vemodsfulla, så ömma som näktergalens, då hans maka dött:»

«Fly to the desert, fly with me, «Our Arab tents are rude for thee, «But oh! the choice what heart can doubt «Of tents with love, or thrones without &c 1.

En afton åtföljde Arabella sin värdinna, som länge och enträget bedt henne derom, på operan. Der återsåg hon, efter tvenne års skilsmessa, den länge saknade. Återigen flydde hon honom, som hon saknat och begråtit; ty hon ville icke ånyo upplifva en känsla, som hon trodde skulle göra hans lifs olycka. Hon tog under mörkret och förvirringen sin tillflykt i ett okändt hus, der sedermera den svenska ädlingens ihärdiga besök väckte den gamla trotjenarinnans misstankar. Hon spionerade, hon vaktade, och återvände ej med en grön qvist, utan sänkte i dess ställe en förrädisk pil i sin Antilops rena, obeväpnade och fördomsfria hjerta. Hon försökte väl sedan i sin ångest, att draga den ut; men den hade hullingar, skarpa och breda, och trängde allt djupare och djupare. Ha! jag kände det varma blodet på mitt eget bröst. Jag fördömde min sladdriga tunga och min svaghet. Jag hatade den flyktige som döden. Jag såg henne småningom förtäras, och till slut såg jag de bleka kinderna, den slocknande blicken med ett slags vansinnigt nöje. Dö, tänkte jag, är dock det

bästa af hela uppträdet; det är sista akten af det långa tröttsamma sorgespelet. Döden sträcker skylande sin svalkande, hvita vinge öfver bröstet, sedan det fina strängaspelet derinne brustit. Godt! jag bad honom vara välkommen, den bleke engeln! – Nu sjöng min älskling icke mer, blott stundom, med knappt hörbar stämma hviskade hon:

«But if, for me, thou dost forsake «Some other maid, and rudely break «Her worshipp'd image from its base «To give to me the ruin'd place; – «Then, fare thee well!» 2.

Och när, under de långa, oroliga, genomvakade nätter, hon någon gång inslumrade, ropade hon beständigt blott – »

«Edvard!» hviskade nu Arabella.

«Just så!» sade den gamla, «ni hör nu sjelf, det har blifvit en vana; men nu må hon fortsätta sjelf!»

Baronen ilade bort till sängen.

«Edvard, Edvard!» ropade nu återigen den slumrande, och det syntes som en smärtsam dröm plågade henne. «Gå icke ifrån mig!» hviskade hon halft gråtande och ännu alltid slumrande, «gå icke!» bad hon och sträckte sina armar mot honom.

«Här är jag, älskade,» sade baronen, och böjde sig ned, och omslöt henne ömt.

«Ach!» sade hon nu och uppslog ögonen, hvars mörka frans var fuktad, «är du här; – jag tyckte du tog afsked af mig!»

«Ser du det, Arabella,» sade baronen med ett varmt leende, «du är icke rätt lugn utan vid mitt bröst; min famn är din fristad, du sköna dufva! kuttra der om frid och kärlek; jag skall öfverskygga dig för lifvets stormar: säg mig, Arabella! vet du någon bättre fristad än den?»

«Nej, nej, Edvard! Här vill jag vara; näst Gud är du mig kärast i himlen och på jorden. Här vid ditt bröst, Edvard!»

«Här vill jag vara, O! hur skönt, När lifvet är, som våren grönt, Och hoppet blått som himlen är, Att *hvila der*.

När lunden mörknar, och bekymmer Min lefnads ljusa stjerna skymmer, Hur ljuf den tillflykt är, Att *gråta der!*

En gång, när dödens kalla hand Mig vinkar till den andra strand Hur tröstefullt det är, Att *somna der!*

Då helsning öfver grafven bjuder, Och slumrerskan till himlen bjuder Hvad salig fröjd det är, Att *vakna der!*

«LE DERNIER CHAPITRE DE MON ROMAN.»

«Trogna dufvolikt hvita bröst! i dag «först, efter så många år, får hjertat «klappa under dig.» Urnan af Almqvist.
«Det är ljuft att älska med själ och «æther.» Almqvist.

Åter en bröllopsdag hade Arabella upplefvat, men huru olik den förra! Huru litet liknade icke de rosenband, som nu tillknötos, fjettrarne, som fängslade henne då! Med bön hade hon börjat den högtidliga dagen, och

slutade den på samma sätt. Andaktsfull nedföll hon i sin brölloppsskrud, och ur djupet af sitt rörda, öfverfulla hjerta hembar det godas gifvare sitt tackoffer, för den lyckliga vexlingen af hennes öden.

Hon befann sig nu i sitt eget hem, der den älskande med en sällsynt uppfinningsrikhet och omsorgsfullhet sörjt för hennes trefnad, beqvämlighet och nöje. I hvarje föremål, som mötte hennes blickar, igenkände hon hans ordnande hand. Hvad behag, hvad poesi förmår icke en älskande ande nedlägga, äfven i de obetydligaste ting. Allt hvad han bildar, ordnar eller vidrör, får en viss teinte, en egen anstrykning; i allt uttalar sig hans karaktär; sålunda känner man sig förtrolig, hemmastadd, belåten, lycklig, der man röjer hans fjät. Arabella tyckte sig ej ensam i det lilla behagliga rummet. Det milda lampskenet föll gladt, men icke förbländande öfver föremålen derinne. Rummet var rymligt, och en angenäm värma spred sig der tillika med det behagliga doftet af en platinalampa. På toiletten stodo friska blommor af acacia samt några ljusblå hyacinter. Allt förekom henne bekant; allt talade till henne om *honom*. Om hon tänkt aldrig så mycket, skulle hon ej kunnat utfinna någonting att ändra, borttaga eller tillägga. »Hur skönt, hur älskligt!» sade hon halfhögt, och lutade sig öfver de täcka blomstern. Då upptäckte hon, bredvid glaset, en helt liten medaljong; hastigt upptog hon den; rummet, blommorna, allt försvann för hennes blickar, som orörligt voro häftade vid de älskvärda dragen, som logo emot henne. Derefter lät hon länge den varma, högröda läppen hvila på glaset. Hur ljuft att ha ett älskadt föremål att tacka för sin lycka, ett föremål, som ej förhäfver sig deröfver, utan som icke allenast känner sig rikt belönad, utan fastmer tycker sig icke kunna gifva nog tillbaka och bekänner:

«Ack! om jag sol och stjernor hade, Jag dem för dina fötter lade, Och jorden med sin sorg och fröjd Jag gåfve bort åt dig förnöjd; Blott jag fick hvila vid ditt hjerta En stund, en half. Och glömma himlens hvalf Och jorden med dess glädje och dess smärta, Och smälta hop! När skall det unnas mig Med dig, med dig?»

Med ungefärligen ett sådant uttryck i sin blick, stod baronen i detta ögonblick bredvid och omslöt Arabella, och drog den öfverraskade ned på sitt knä. «Nu är du i bigtstolen, mins det!» sade han, «nu vill jag se genom dina ögon ned i ditt hjerta»; men hans ögon förvillade sig, och fästades i det stället några sekunder på det svarta band, som Arabella vanligen bar på sitt bröst. «Får jag?» sade han i det han med tvenne finger upplyfte det och såg frågande på henne.

«Gerna, Edvard!» svarade Arabella och betraktade honom huldt leende och kärlekfullt.

«Hvad är det!» ropade han förvånad, då ett helt litet guldmynt gled fram, som påminte honom om äfventyret i skogen. «Jag var dig kär, redan då!» tillade han med strålande ögon.

«Nej, Edvard! icke förr än då, när jag såg en skymt af förakt i ditt öga, då ditt stolta, dygdiga hjerta ej en gång skonade din kärleks föremål vid en förmodad brottslighet; då, Edvard! då först värderade jag dig, då tändes första gnistan till kärlek.»

«Huru! jag förstår dig icke, älskade!»

«När du, bleknande af sorg och smärta, flydde från menederskan. – »

«Då harmades du på den, som kunde misstänka dig, som inbillade sig finna en fläck på den skära liljan?»

«Icke harmades, Edvard! men gladdes. Den som midt under lidelsens storm hör dygdens varnande röst, den måste man vörda, älska; – jag tillbad dig – jag, som från min barndom saknat en moders hulda försonande vård, och som, uppfostrad i röfvarkulan, lärt att förakta, att afsky männerne som vilddjur, jag lärde att älska dem genom dig. Du var det, som försonade mig med menskligheten, och som åter länkade tillsammans de brustna banden mellan den öfriga skapelsen och ett väsen, som tyckte sig utstött derifrån, och som, lik en lösryckt planet, rörde sig förlorad omkring i det skumma omätliga rummet. Tänk dig denna irrande kropp,

begåfvad med den förfärliga förmågan, att känna och lida, och bedöfvad af det hemska bruset och gnisslandet i luftens öcken, och väntande att hvarje ögonblick krossas eller försmälta!» – Bäfvande gömde hon sitt bleka ansigte vid baronens bröst och tystnade.

«Du älskade mig, Arabella!» sade baronen och tryckte henne närmare, «och du flydde mig?»

«Och var icke detta beviset på höjden af min kärlek, en kärlek, som försakar sig sjelf, för att befordra sällheten för sin ömhets föremål; är den derföre mindre stark?»

«Nu finner du likväl, att det var en grym barmhertighet? Icke så; dyra Arabella se på mig!» bad han ömt och upplyfte smekande det barnsligt fina ansigtet, och såg henne i ögat. «Du känner att du gjorde mig orätt?»

Så suto de en stund, och genom krystallerna sågo de ned till botten af hvarandras hjertan, såsom man ser genom det klara indiska vattnet. Det lif som rörde sig der, var ej likt det, som omvexlar här uppe. – Dock, hvad vet jag? – Jag har aldrig haft en sådan syn; de sjelfva, de talade ingenting derom,

When with heart too full to speak he took away her last varm tears upon his cheek.

Slut.

Noter
1)
«Fly bort till öknen, följ med mig! «Visst är arabiskt tält åt dig «För groft och tarfligt; men der gifves «En sällhet som i hof ej trifves.»
2)
«Men om, för mig, du öfverger «En annan mö, och rycker ner «Den bild, du plägade förguda «Att mig dess fallna altar bjuda. «Då farväl!»